

ΤΑ ΛΕΥΚΑΝΘΕΜΑ.

Η τῆς κατωφεροῦς κλιτύος γλοερῶν τινος λιθαδίου, πεποικιλμένου με ἄνη καὶ διαβρεχομένου ὑπὸ διαυγεστάτου ῥύακος, ἔζη οἰκογένεια λευκανθέμων. Φυτεία ἐκ πυκνοφύλλων ἰτεῶν προσφύλαττεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐπιρρείας τῶν ψυχρῶν ἀνέμων, τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ τῶν λίαν ἀφθόνων βροχῶν. Πεποικισμένη ὑπὸ μετριοφροσύνης, εὐχαριστημένη διὰ τὴν τύχην τῆς, ἡ μικρὰ αὕτη οἰκογένεια οὐδόλως ἐπεθύμει νὰ κάμῃ ἐπίδειξιν μεταξὺ τοῦ μεγάλου κόσμου τῶν ἀνθέων, ἐκεῖ κάτω ὅπου τὸ κινῶριον ἐθεώρει μετ' ἀποστροφῆς τὸ ἡράνθεμον, ὅπου κάθε εἶδος, ἐξευτελιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων του εἰδῶν, ἀντεξηρετέλιζε καὶ αὐτὸ τοὺς κατωτέρους του, ὅπου ὁ ἀνεμος ἐλύγιζεν ἀναμῆξ τοὺς ἰσχυροὺς μετὰ τῶν ἀδυνάτων, ὅπου τέλος ἕκασον φυτὸν ἐζηλοτύπει τὸ ἄλλο καὶ πάντα ἐπεκρίνοντο μεταξὺ ᾧων. Εἰρηνεύουσα μεθ' ἑαυτῆς καὶ μετὰ τοῦ κόσμου, οὔτινος οὔτε τὰς ἀνίξας οὔτε τὰς θλίψεις ἐγνώριζεν, ἡ οἰκογένεια τῶν λευκανθέμων ἔζη ὑπὸ τὴν ὀλοπράσινον στέγην τῆς, καὶ ἦτο εὐχαριστημένη εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς ζωῆς τῆς.

Μεταξὺ τῆς εὐτυχοῦς ταύτης ομάδος ἐβλεπέ τις θάλλουσαν πᾶσαν ἡλικίαν. Ἐν μέσῳ αὐτῆς ὑπῆρχε λευκάνθεμόν τι, τὸ ὁποῖον ἔζησε πολὺν

ἤδη χρόνον, εἶδε πολλὰς ἡμέρας, καὶ διηγείτο τὰ συμβάντα, εἰς ἃ ἔλαβε μέρος, τὰς θυέλλας, τὴν χάλαζαν ὡς καὶ τὴν πλημμύραν τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου ῥύακος, ὅστις, μανιώδης καὶ ἐξογκωμένος, ἐχύθη μίαν ἡμέραν ἐπὶ τοῦ λιθαδίου καὶ παρέσυρεν ἕνα του στενὸν φίλον, τὸ χαρίεν καὶ θελκτικὸν μούστωτον. Τὸ γηραιὸν τοῦτο λευκάνθεμον εἶδεν ἐπίσης καὶ τὴν χιόνα, καὶ ἐνθυμεῖτο ἀκόμη πῶς τὰ λευκοῖα ἀνήγγειλον τὴν ἐλευσιν τῆς ἀνοίξεως με τοὺς κινητοὺς κωδωνίσκους των. Μὲ ὅλας δὲ αὐτὰς τὰς δοκιμασίας καὶ τὰς θλίψεις καὶ μολονότι ὁ χρόνος τῷ ἀφῆρασε πολλὰ φύλλα, ὁ πάππος οὔτις τῶν λευκανθέμων ἔζη ἀμέριμος μετ' ἀπαραδειγματίστου γαλήνης καὶ ἀταραξίας, διότι ἐγνώριζεν ὅτι αἱ ἡμέραι του ἐξηρτῶντο ἀπὸ Ἐκείνου, ὅστις ἐπαγρυπνεῖ καὶ ἐπὶ τῆς ἐλαχίστης βοτάνης.

Τὰ τέκνα τῆς μικρᾶς ταύτης οἰκογενείας εἶχον ἤδη μεγαλώσει· σκληρὸς τις ἀνεμος χιλιᾶκις τὰ ἐλίγυσε μέχρι τῆς γῆς, πλὴν ποτὲ δὲν τοῖς ἔλειψεν ἡδύναμις ὥστε νὰ ἐγερθῶσιν, οἱ δὲ γονεῖς των ἐκαυχῶντο ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐπανέζων τρόπον τινὰ ἐν τῇ νεότητι τῶν τέκνων των. Δύο νέαι ἀδελφαὶ ἦσαν ἰδίως ἡ χαρὰ καὶ τὸ κύχημα τῆς οἰκογενείας· ἡ πρωτότοκος, μετὸν κατὰ λευκὸν τῆς ἱματισμὸν καὶ τὸ λεπτὸν καὶ βαθινόν τῆς ἀνάστημα, ἦτο ἡ ἐντάρκωσις τῆς ἀγνώτητος καὶ τῆς γλυκύτητος· ἡ ἄλλη εἶχε χρώματα δροσερά, καὶ ἡ μικρὰ τῆς κεφαλῆ, ὀλίγον βροστρυχώδης, ἐδείκνυσεν αὐτὴν πανοῦργον καὶ

ἐπίμονον. Περιεργάζετο ἀκριβῶς τὰ πάντα, καὶ ἡ ἰλαρότης ἐφαίνετο ὅτι ἀπετέλει τὸ πρῶτιστον συστατικὸν τοῦ χαρακτήρος της. Ἐν τούτοις συνέβαινε ἐνίοτε νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν μετ' ἡθὸς σκεπτικὸν ὡς διὰ νὰ συλλογισθῆ ὑπὲρ τοῦ παρελθόντος, τὸ ὅποιον μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης διήλθε τόσον εὐτυχῶς, καὶ ἴσως διὰ νὰ ὀνειροπολήσῃ ἐν μέλλον ὠραιότερον τοῦ παρελθόντος.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλανὸς καὶ λαμπρὸς, καὶ μόνον ἐλαφρά τινα ἀργυροχρῶσα νέφη ἐκυμάτιζον τῆσδε κακείσε· ἡ αὐγὴ εἶχεν ἤδη παρέλθει, ὅταν ὁ θεὸς τῶν ἀνθῶν, ὁ ἥλιος, ἀφῆκε τὸ βλέμμα του νὰ βυθθῆ ἐπὶ τῆς ὑπερύβρου λευκανθεμίδος. Καὶ τὴν μὲν πρῶταν, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ πᾶν ἦτο καταβεβρεγμένον ὑπὸ τῆς δρόσου, ἐλαβεν αὕτη τὴν φροντίδα τοῦ νὰ ἀπομάξῃ τὴν ἐνοχλοῦσαν αὐτὴν ὑγρασίαν· ἀλλ' ἀργότερα ἡ φυτεία τῶν ἰτεῶν ἐκρυψεν αὐτὴν ἐξ ὀλοκλήρου, καὶ ὁ θεὸς ἥλιος εἶχε τὴν ἀσχυρίαν· καὶ ἐδῶ μὲν ἔπρεπε νὰ ἀναζωογονήσῃ λειποθυμημένα τινὰ ἄνθη, ἐκεῖνὰ ὠριμάσῃ ὀπώρας, παρέκει νὰ ξηράνη τὴν δρόσον καὶ νὰ φωτίσῃ τὰς σκοτεινάς χαράδρας τῆς γῆς, μακρύτερα δὲ νὰ θερμάνῃ γέροντά τινα καθήμενον εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας του. Ἐν μέσῳ λοιπὸν τῶν τούτων φροντιδῶν καὶ ἀσχυρίων τοῦ ὁ θεὸς τοῦ φωτός ἐλησμόνησε τὴν μικρὰν λευκανθεμίδα· ὅταν δὲ τὴν ἐπανεῖδεν, ὑπερευχαριστήθεις διότι τὴν εὗρισκε τοσοῦτον καλλωπισμένην, τῆ ἔπεμψε τὰς ὠραιότερας τοῦ ἀκτίνας, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐγεννήθη ἡδεῖα τις συμπάθεια μεταξὺ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθους. Ἐυχαριστεῖτο οὖτος νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὴν ἄφθονον τὸ φῶς, τὴν θερμότητα καὶ τὴν ζωὴν, αὕτη δὲ ἠσθάνετο ἐαυτὴν πλήρη εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν γενναιοσύνην ἐκείνου, ὅστις, τόσον ὑψηλὰ εὐρισκόμενος, παρεῖχεν εἰς ἕν εὐτελὲς ἀνθύλλιον ὡς αὐτὴν περιποιήσεις, αἵτινες ἤθελον ἀποτελέσει τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ πλέον ὑπερηφάνου ἀνθους.

Ἄλλ' ἡ εὐδαιμονία εἶνε ἐπίσης πρόσκαιρος ὡς ὁ χρόνος καὶ ἐφήμερος ὡς ὁ ἄνθρωπος. Ψιθυρισμός τις διηγήθη εἰς τὸ παρακείμενον λιβάδιον· τὰ ἄλλα ἄνθη ἤρχισαν νὰ ἐρωτῶνται μεταξὺ τῶν, διατί ὁ ἥλιος ἐδείκνυε τόσην προτίμησιν δι' αὐτὸ τὸ παράμερον καὶ μικρὸν γήπεδον, καὶ ἠθέλησαν νὰ μάθωσι ποῖος κατέχει ὀπισθεν τοῦ φραγμαῦ τῶν ἰτεῶν. Ποῖος δὲν ἐβεβαίωθη κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βίου του ὅτι εἶδος τι μαγνητικῶ βευστοῦ φαίνεται κυκλοφοροῦν μεταξὺ τῶν κακῶν, τοὺς ὁποίους καὶ προσεγγίζει ὅταν πρόκειται νὰ ἐκτελέσῃ κακὴν τινα πράξιν; Πῶς

συνεννοοῦνται ἀμέσως δι' ἀπλῆς κινήσεως τῶν χειλέων, πῶς συμβουλοῦνται ἀμοιβαίως καὶ συναντιλαμβάνονται ἀλλήλους; Πόσα δὲ καλὰ ἤθελον πράξῃ, ἂν ἔθετον ἐν κοινῷ διὰ μίαν καλὴν πράξιν ἐλάχιστον μέρος τῆς ἐνεργητικότητος τῶν ἐκείνης, τῆς φαντασίας καὶ τῆς δραστηριότητος, τὰς ὁποίας ἤξεύρουσαν νὰ ἀναπτύσσῃ καὶ νὰ θέτωσιν εἰς ἐνέργειαν μόνον ἐπὶ κακοῦ; Ὁ τῆλε-γραφὸς δὲν εἶχεν ἐπινοηθῆ εἰσέτι, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ φθονεροῦ μίσους ἀνεκάλυψεν αὐτὸν αἰφνιδίως εἰς τὰ φυτὰ ταῦτα. Βέβηλόν τι ἄνθος, τὸ ὅποιον εὐρέθη νὰ ἦνε ὁ πλησιέστερος γείτων τῆς οἰκογενείας τῶν λευκανθέμων, ἔκαμε σημεῖόν τι εὐκόλως ἐννοηθῆν, καὶ ἀμέσως τὰ λευκῶτα, τὰ ἡράνθημα, τὸ κίχριον καὶ ὁ ἀνεμος, τὰ ὁποῖα τέως ἦσαν ἐχθροὶ ἀδιάλλακτοι, συνηνώθησαν πάραυτα ἐνάμοιβαίως αἰσθημάτων, τὸ τοῦ φθόνου. Καὶ τὰ μὲν κακοποιὰ ἐκεῖνα ἄνθη ἐκίνησαν ἀμέσως τὰς κεφαλὰς τῶν μετ' ἡθὸς σοβαρῶν, καὶ ἐταλαντεύθησαν διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν περιφρόνησιν καὶ τὴν ἀποστροφὴν τῶν πρὸς τὴν οἰκογενεῖαν τῶν λευκανθέμων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ δὴλωσις αὕτη ἐκρίθη ἀνεπαρκῆς, ἐπεφόρτισαν τὸν ἀνεμον μὲ ἀποστολήν, ἧς ἐκαρᾶδόνουν ἀνυπομόνως τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα.

Ἴσως ἐκπλήττεσαι, ὦ ἀναγνώστη, ἀνακαλύπτων τόσον ταπεινὰ πάθη εἰς ὄντα τοσοῦτον θελκτικὰ! Πλὴν ἀναντιρρήτως δυστυχῶς ἀλήθεια ὑπάρχει, ὅτι ἡ ὠραιότης τῆς μορφῆς δὲν συνυπονοεῖ πάντοτε τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων· ὁ φθόνος εἶνε χαμερπὲς τι πάθος, τὸ ὅποιον δὲν ἀπαντᾶται εἰμὴ εἰς τὰ κακῆς ἀνατροφῆς ὄντα, πλὴν τέλος πάντων ὑπάρχει, καὶ ἐνίοτε μάλιστα ἄφθονος, εἰς τὰ κομψότερα ἐξωτερικὰ. Ἄν ποτε τὸν ἀπαντήσῃς, φύγε τον αὐθωρὶ· διότι τὸ δηλητήριον, τὸ ὅποιον ἀποσαλεύει, εἶνε τὸ ὀλεθριώτερον πάντων, καὶ τὰ θύματά του αἰσθάνονται καθ' ὅλην τὴν ζωὴν τῶν τὸ κακόν, τὸ ὅποιον τοῖς ἐπροξένησεν.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνεμος ἐτέθη εἰς κίνησιν, καὶ ἤρχισε νὰ ὑποψιθυρίζῃ πᾶν εἶδος λόγων εἰς τὸ οὖς τῆς μικρᾶς λευκανθεμίδος. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν προσηνέθη μετὰ τσοαύτης φιλοφροσύνης καὶ κολακείας, ὥστε αὕτη ἐχώθη ἐρυθρίασα εἰς τὸν χρυσόλευκον κάλυκά της· εἶτα δι' ἐπιτηδείων τροπολογιῶν οἱ γλυκεῖς λόγοι ἀπέβαινον ὀλίγον κατ' ὀλίγον πικρότεροι: «Βεβαίως μεγάλη τιμὴ ἦτο δι' αὐτὴν νὰ ἐπισύρῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ἡλίου· ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν ἦτο τὸ πρῶτον φυτὸν, τὸ ὅποιον ὁ θεὸς οὗτος ἐτίμησε διὰ τῆς εὐνοίας του, καὶ, ἂν δὲν ἐφίστα τὴν προσοχὴν της, ἠδύνατο πολὺ καλὰ νὰ ὑποστῆ τὴν μοῖραν τοῦ

πτωχοῦ ἡλιοτρόπιου. . . Ἐν τούτοις ὑπῆρχε μέσον τι, τὸ ὅποιον ἂν ἔθετεν εἰς ἐνέργειαν ἡ λευκανθεμὶς, ἢ ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ τὴν λήθην καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν.»

Ἐν μέσῳ! Εἰς τὴν λέξιν ταύτην ὑψώσεν αὐτὴ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν της· τὸ ἡλιοτρόπιον τῆ ἐπροξένησε λυπηρὰς σκέψεις. . . «Τὸ μέσον τοῦτο, ὑπεψιθύρισε χαμηλοφώνως ὁ ἄπιστος σύμβουλος της, εἶνε τὸ νὰ ἐγῆς πλειοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἴδιον ἐαυτὸν σου, καὶ ὀλιγοτέραν ἀγάπην καὶ φιλαρέσκειαν. Ὅταν ὁ ἥλιος σὲ ἀτενίζῃ, μὴ δώσης οὔτε τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς τὰς θωπείας του, καὶ προσπάθησον νὰ φανῆς ὅσον τὸ δυνατόν ὅτι ἐνασχολεῖσαι εἰς τὰ περὶ σέ· ἄκουε, παραδείγματος χάριν, τί θὰ σὲ λέγῃ αὕτη ἡ μικρὰ ἀγρία οἰνάνθη, μὴν ἀπωθῆς πολὺ τὸ αἰσθηματικὸν μυσώστον, καὶ ἢ ἴδης, ὅτι ὁ ἥλιος θὰ σοὶ παραχωρήσῃ πλειοτέραν προσοχὴν, ὅσον ὀλιγοτέραν σὺ θὰ δίδῃς εἰς αὐτόν.»

Τὰ ψεῦδη καὶ ἡ ἀχαριστία ἀπήρσαν τοσοῦτον εἰς τὴν μικρὰν λευκανθεμίδα, ὥστε ἠθέλησε νὰ κλείσῃ τὰ ὠτὰ της εἰς τὰς συμβουλὰς ταύτας. Πλὴν πῶς; Ἦτο εἰσέτι πολὺ νέα καὶ ἀρκετὰ ἄπειρος, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μέσων τούτων· πρᾶγμα τι ὡς δάκρυον ἐγλύστρησεν ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν γῆν, διότι ἐλυπεῖτο ὑπερβαλλόντως, συλλογίζομένη ὅτι διὰ τῆς φαινομένης ταύτης ἀχαριστίας της ἠδύνατο ἴσως νὰ λυπήσῃ τὸν στενὸν φίλον της.

Ὁ ἥλιος ἐν τούτοις, ὅστις ἠσύχαζεν ὀπισθεν ἐνὸς νέφους καθ' ἣν ὥραν ἐγίνοντο ὄλαι αὐταὶ αἱ βραδουργίαι, ἀνεφάνη πάραυτα μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀκτινοβόλος. Ἐβρίψε βλέμμα ἰλαρὸν πρὸς τὴν μικρὰν προστατευομένην του, ἀλλ' αὕτη ἀπέσπεψε τὸ πρόσωπόν της ἀπ' αὐτοῦ μετ' ὕψους περιφρονήσεως· τῆ ἔστειλε τὴν ζωηρότερον τοῦ ἀκτίνης, ἀλλ' αὕτη ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τῶν συνήθων αὐτῆ χαριεντισμῶν καὶ θωπεῶν, ἐπροσποιήθη ὅτι ἐνησχολεῖτο πολὺ διὰ μίαν μικρὰν οἰνάνθη καὶ ἕνα σμίλακα, ὅστις εἶπε πηλοσίου της. «Τί σημαίνει τοῦτο; διενόηθη ὁ ἥλιος. Πῶς! πείσμα καὶ ἀχαριστία καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ταπεινότερον καὶ μετριώτερον τῶν φυτῶν; αὕτη νομίζει ὅτι εἶνε τὸ μοναδικὸν ἀντικείμενον τῶν φροντιδῶν μου ἐπὶ βλάβῃ τῶν λοιπῶν χρεῶν μου, τῶν ἀσχυρίων καὶ συμπαθειῶν μου; Ὁ ἀγρία ματαύτης, παντοῦ λοιπὸν θὰ εἰσθῆς; Ἄναμφιβόλως αὕτη δὲν θὰ ἦνε ἄλλο τι εἰμὴ μία φιλαυτος, δίδουσα προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀνέμου καὶ εἰς τὰς μωρὰς κολακείας τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἀνοήτου ἀνθίου, τὸ ὅποιον ἐφύτρωσεν ἐκεῖ πλησίον της. Καλὰ λοιπὸν, ἔστω! θὰ λάβῃ

καὶ αὕτη τὴν τύχην τῶν φιλαρέσκων, τουτέστι τὴν περιφρόνησιν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν. Τὸ ἡλιοτρόπιον ἐδοκίμασεν ἤδη αὐτὰς ἀρκούντως· ἠθέλησε νὰ με ἀντισταθῆ, καὶ ἐνόμισεν ὅτι θέλει με καθυποβάλλει εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας του, ἀλλ' ἐτιμωρήθη διὰ τῆς ἀδιαφορίας μου καὶ τώρα με ζητεῖ παντοῦ καὶ ὀλονὲν με ἀτενίζει· πλὴν εἰς μάτην. . . Τὸ αὐτὸ δὲ συμβῆ καὶ εἰς τὴν λευκανθεμίδα! » Οὕτως ὠμίλησεν ὁ ἥλιος, ὅχι βέβαια καὶ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἐλαφρὸν τινα στεναγμὸν, καὶ ἐγένετο ἄφαντος ὀπισθεν πυκνοτάτου στρώματος μολυβδόχρῶν νεφελῶν.

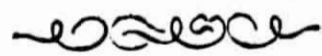
Ἐν τούτοις ἐπῆλθεν ἡ νύξ, καὶ μετ' αὐτῆς αἱ θλιβερότεροι σκέψεις εἰς τὴν πτωχὴν λευκανθεμίδα. Ὁ ἥλιος ἐγκατέλειπε τὸ λιβάδιον, χωρὶς οὔτε ἐν βλέμμα νὰ τῆ βίβη· ἐκλαυσε δὲ διὰ τοῦτο τόσον πολὺ, ὥστε ἡ αὐγὴ τὴν εὗρε καταβεβρεγμένην ἀπὸ δάκρυα. Ὁ ἥλιος δὲν ἦλθε διὰ νὰ τὰ ξηράνη, ὁ δὲ οὐρανὸς ἔμεινε κεκαλυμμένος ἀπὸ φαῖα καὶ πυκνὰ νέφη, καὶ λεπτή τις βροχὴ, συνοδουμένη ὑπὸ τῶν συριγμάτων τοῦ ἀνέμου, ἔπεσε πεισματωδῶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας. Ἡ ἐπελθοῦσα νύξ ὑπῆρξε σκληροτέρα, καίτοι ἡ σελήνη ἀνεφάνη ὀλίγον ἐν μέσῳ τῶν νεφῶν, δεικνύουσα τὸ ἰλαρὸν φεγγῶδες πρόσωπόν της· ἀλλ' ἡ σελήνη φωτίζει μόνον, κατὰ τὸ λέγειν αἰσθηματικῶ τινος ποιητοῦ, αἱ δὲ ἀκτίνες της εἰσὶν ἀνίκανοι νὰ θερμάνωσιν· αὕτη ὁμοιάζει καθ' ὅλα μετὰ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα καὶ ξηρὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα ἔχουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχουσιν εἰς τὴν καρδίαν τῶν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀδιαφορία λυπεῖ τοὺς περὶ αὐτὰ μεγάλως, ἀπωθούσα πᾶσαν αὐτόματον κίνησιν. Οἱ ἀστέρες ἔλεγον εἰς τὸ ἐγκαταλειμμένον ἄνθος: «εἴμεθα περιπλανώμενοι ψυχραὶ! » ἡ σελήνη ἀπ' ἐτέρου τὸ παρεκίνει νὰ μιμηθῆ τὴν γαληνιαίαν ἀξίαν της. Πλὴν τί τῷ ἐνδιέφερον τὰ παράπονα καὶ αἱ συμβουλαι αὐταί; αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νὰ καθησυχάσῃ τὰς τύψεις του οὔτε νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὑπερεπεθύμει νὰ ἐπανίδῃ τὸν ζωογόνον ἥλιον.

Ἄνεφάνη τέλος οὗτος, καὶ συγκινηθῆς ἀπὸ τὴν ἀξιολύπητον θέαν τοῦ ὄχρου καὶ καταβεβλημένου ἀνθους, τῷ ἔπεμψεν ἀκτίνας τινὰς οἴκτου· ἀλλ' ὁ οἴκτος ἦτο αἰσθημα, τὸ ὅποιον αὕτη ἀπετροπιάζετο. Ἠγέρθη λοιπὸν, ἀνετινάχθη, προσεκάλεσεν εἰς βοήθειάν της τὴν ὑπερηφάνειαν, καὶ ἤρχισε πάλιν τὴν ἐπίμονον ἐνασχόλησίν της, θωπεύουσα καὶ αὐτὰ τὰ εὐτελέστερα χόρτα, τὰ ὁποῖα τῆ ἐπροξένον τῶς ἀποστροφῆν. Ὁ ἥλιος οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τὴν διαγωγὴν της ταύτης, πάραυτα δὲ ψιθυρισμοὶ ἀποδοκιμασίας ἡ-

γένησαν από όλα τα μέρη: « Ω! αυτή είναι μία πολύ μεγάλη φιλόρεστος, έλεγε το άνθρμιον, δι-
 ότι δίδει ακρόαση εις όλα τα πτερωτά έντομα
 τα περιπτάμενα περίξ αυτής, και ακρόαζεται έ-
 ως και αυτόν τον γονόροειδέστατον σκάραβον, τον
 όποιον πρό όλίγων ήμερών περιεφρόνει! . . . » —
 « Το πράγμα καταντά σπουδαϊον, έλεγον τα μυ-
 ρίπνοα· τίς θα έπιστευέ ποτε ότι ή ώραία αυτή
 λευκανθεμιά είναι τόσοσ κοψος; ένφ ήδύνατο να
 ώρεληθή από μίαν τόσοσ αγαθήν και άνευ ένδια-
 φέροντος εύνοϊαν, την απέβαλεν έξ έναντίας ως
 εκ της υπερβολικής της υπερηφανείας! »

Αι αποδοκιμασίαι ήμέραι τή ήμέρα έγινοντο
 έντονώτεραι. 'Ολίγον κατ' όλίγον έγκατέλειπον
 όλα το άνθος τουτο, υπερ δικαίως και προπόντως
 έξηλέγη ως άνόητον· εις τρόπον ώστε δέν τφ
 έμεινε πλέον άλλη παρηγορία, ειμή αι μωραί φι-
 λοφρονήσεις άνόητων τινών ήρανθίμων. 'Ο κορμός
 του έλίγυσεν επί τέλους, απήύδησε πλέον, και
 αι τύφεις του συνειδότος του απέθθησαν τόσοσ
 σκληραί, οι δε έλεγχοι, τους όποιους απήυθηνεν
 εις έαυτο τόσοσ άνυπόφοροι, ώστε, καμφθέν έ-
 σπέραν τινα υπό το βάρος αυτών, έξέπνευσε κρά-
 ζον: « Ω! διατί να άκούσω τον άνεμον! »

·Ρ·

Η ΣΙΔΗΡΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΞΩΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ.

(Συνέχεια και τέλος).

ΑΠΟ όλα τα δηλητήρια ό έρωσ είναι το
 βιαιότερον! Καταφλέγει άδιακόπως την καρδίαν,
 και όλα τα αντίφάρμακα, όσα ήθελον τφ άντι-
 τάξει, δέν χρησιμεύουσιν εις άλλο, ειμή εις το
 να παρέξωσιν έν στοιχείον περιπλέον εις την
 παμφάγον φλόγα του. 'Όσον περισσότερον τρυ-
 φερός και προσηγής έδεικνύετο ό Γοδόφρηδος,
 τόσοσ περισσότερον ή Βαρσέλ τον υπέταττε διά
 της σιδηράς χειρός της εις τας ιδιοτροπίας της.
 Ούτε παρακλήσεις, ούτε δάκρυα, ούτε άπειλαι
 ίσχυσαν τίποτε επ' αυτής· ό έρωσ της ήτο το
 βραβεϊον της διακρυξείως του πολέμου εις τον
 Σιγηβέρτον.

Ούτος δέ, ταξειδεύων επί των πτερούγων της
 ευδαιμονίας, επανείδε μετ' όλίγον την γλυκυ-
 τάτην του 'Ροζεμόνδη, ήτις τον έδέχθη μετ' ά-
 φάτου αγαλλιάσεως· ούδόλωσ δέ έπαυσε του να
 τφ κάμνη παρατηρήσεις επί της βασιλίσεως
 Βαρσέλ, και ιδίως περι της δυνάμεως και της
 φραιότητός της.

« Θα την ιδής έντός όλίγου, ειπεν ό Σιγη-
 βέρτος, διότι έλπίζω ότι αυτή θα συνοδεύη τον
 Γοδόφρηδον, και θα φθάση έδω μετ' αυτού πριν
 ήμεϊς επιστρέψωμεν εις την χώραν του πατρός
 μου. Μη φοβού την ωραιότητά της, διότι αυτή
 θέλει εισθαι ώχρα παραβαλλομένη πρός την ι-
 δικήν σου, ως ό ήλιος του χειμώνος πρός την
 ώραϊαν πρωϊαν της άνοιξείως, ως υπερήφανός τις
 έρείκη άνευ ύσμής ένώπιον του ευωδίας απο-
 πνέοντος βόδου του Μαϊου. Φοβού μάλλον την έ-
 πάρατον ζηλοτυπίαν της, διότι άμφιβάλλω έν
 ήδυνήθην να την καταβάλω.

— 'Ω! τότε λοιπόν ως άναχωρήσωμεν πριν
 αυτή φθάση έδω, άνέκραξεν ή 'Ροζεμόνδη, διότι
 με προξενεί τρόμον! Αυτή σε αγαπά, φίλε της
 καρδίας μου, και είγες τους λόγους σου να την
 έγκαταλείψης τόσοσ αποτόμως. Ναι, αυτή σε ά-
 γαπά, και φοβούμαι μάλλον τον έρωτά της παρά
 το μίσός της! . . .

— 'Ω 'Ροζεμόνδη, σε όρκίζομαι ότι ό Σιγηβέρ-
 τος θα προτιμήτη μάλλον να αποθάνη, παρά να
 αποθῆ άπιστος πρός την εκλεκτήν της καρδίας
 του· εις εκείνην, ήτις απέθῆ ή σάρξ της σαρκός
 μου και ή ψυχή της ψυχής μου! »

Μόλις δέ επρόφερε τον όρκον τουτοσ, και ευ-
 θύς κήρυξ πολέμου ήλθε να τφ αναγγείλη ότι
 ό βασιλεύς Γοδόφρηδος και ή βασίλισσα Βαρ-
 σέλ εβάδιζον έναντίον του με πολλάς χιλιάδας
 ίππέων.

Η άγγελία αυτή τον κατεθύθησεν εις βαθυ-
 τάτην θλίψιν. 'Αφ' ένός μόν ή ιδέα του να πο-
 λεμήση κατά του αδελφου της 'Ροζεμόνδης, τον
 υϊόν της πενθεράς του, τον βασιλέα εις δν ώρ-
 κίσθη πίστιν και ύποταγήν, τον φίλον δι' δν έρ-
 ριψοκινδύνευσε την ζωήν του, τφ ήτο μισητή και
 αποτρόπαιος· ήτο έναντία εις την τιμιότητά του,
 εις την ευθύτητά του, εις όλους τους θεϊούς και
 ανθρωπίνους νόμους. 'Αφ' έτέρου όμως ή άδυνα-
 μία, ή άπιστία του Γοδόφρηδου παρώξυνε την
 καρδίαν του.

« Γενηθήτω το θέλημα του Κυρίου! » ειπεν ό
 Σιγηβέρτος και περιεζώσθη το ξίφος του, υπερ
 μέχρις εκείνης της στιγμής τον ύπρητέησε
 πιστώσ. Και κατ' αρχάς μόν συνέλαβε την ι-
 δέαν να άπαντήση τον έγθρον με τους διακο-
 σίους λογάδας του· άλλ' άμα διεδόθη ή είδη-
 σις καθ' όλην την πόλιν, όλοι οι ίππόται του
 Γοδόφρηδου, πλήρεις άγανακτίσεως διά την ά-
 χαριστίαν και την άδυναμίαν του κυρίου των,
 ένόμισαν έαυτους άπηλλαγμένους του πρός αυ-
 τον όρκου πίστειωσ, και έτάχθησαν υπέρ του
 Σιγηβέρτου, όστις και χωρίς να το θέλη άνηγο-

ρεύθη βασιλεύς άντι του Γοδόφρηδου, κηρυχθέν-
 τος προδότου, άπαταώνος και άναξίου να βασι-
 λεύση.

Η καλή και άνάρετος 'Ροζεμόνδη επειράθη διά
 παρακλητικής τινος επιστολής της να επαναγά-
 γη τον αδελφόν της και την νύμφην της εις
 αισθημάτα χριστιανικώτερα· πλην εις μάτην.
 Την έβλεπον δέ εκτοτε γονατίζουσιν συνεχώς
 επί των ψυχρών μαρμάρων του ναου πλησίον των
 πτωχών, και προσφέρουσιν τα πολύτιμά της
 δάκρυα εις τον βωμόν του Κυρίου, ούτινος έδέε-
 το θερμώς να τφ διατηρήση τον σύζυγον και τον
 αδελφόν. Πλην φευ! επέπρωτο να ύποστῆ πλεί-
 στας όσας δοκιμασίας, και μία γυνή, διότι εινε
 βασίλισσα και ώραία, δέν εινε διά τουτο όλιγώ-
 τερον άπηλλαγμένη των συμφορών και των δα-
 κρύων.

Πόσον πικροί και ήδεις ταύτοχρόνως ήσαν οι
 άποχαιρετισμοί του Σιγηβέρτου και της 'Ροζε-
 μόνδης! και αυται αι πέτραι του παλατιου ή-
 θελον κλαύσει, αν είχαν δάκρυα. 'Επί τέλους ό
 Σιγηβέρτος άπεσπάσθη από τας περιπαθεστάτας
 περιπτώσεις της φιλάτης του, επαναλαμβάνων
 εις αυτήν τον όρκον του, ότι ποτε άλλη γυνή
 δέν θα ύπάρξη έρωμένη του σύζυγός του.

Μετ' όλίγον αι κραυγαί του πολέμου διεδέ-
 χθησαν τας της καρδίας. Η μάχη συνεκροτήθη
 πεντήκοντα λεύγας μακράν της πρωτευούσης,
 και ευθύς κατά την πρώτην σύγκρουσιν ό Γοδ-
 οφρηδος εφονεύθη παρ' ένός των αρχαίων ίπ-
 ποτών του, όστις ώρκίσθη να αποπλύνη την χα-
 μέρπειαν του βασιλέως του εις το αίμα του
 άνάνδρου.

Μικρόν μετὰ τον θάνατον του Γοδόφρηδου εις
 ίππότης, φερόμενος άγερώς επί του σιδηρο-
 καλύπτου ίππου του, και προσκαλών έξ όνόμα-
 τος τον Σιγηβέρτον, ειπε·

« Υπερήφανε Ιππότα, είμαι ή Σιδηρά βασί-
 λισσα! Έκκαυχῆθης ότι με ενίκησες, άλλ' έλθε
 να σοι άποδείξω ένώπιον των πολεμιστών σου
 τούτων και των ιδιικών μου ότι έψεύσθης. 'Ιδου
 έγω τώρα σε προκαλώ, και μήν όνειρευῆς πλέ-
 ον αυτήν την φοράν την νίκην, διότι θα γίνης
 αιχμάλωτός μου, δουλός μου, και ποτε πλέον
 οι όφθαλμοί σου δέν θα άπαντήσωσι τους όφθαλ-
 μούς της 'Ροζεμόνδης. »

Μανιώδης εκ των περιφρονητικών τούτων λό-
 γων, ό Σιγηβέρτος ώρμησεν ως άστραπή· άλλ' ή
 λόγχη του συνετριβῆ κατά του θώρακος της βα-
 σιλίσεως εις μυρία τεμάχια, και άμέσως ήσθάν-
 θη το ψυχρόν σίδηρον υπό την δεξιάν του πλευ-
 ράν. Ταλαντευθείς επί του ίππου, εκλινε πρός

τά όπίτω, άλλ' επανωρθώθη πάλιν και έσυρε το
 ξίφος του. Πλην εις μάτην· ή βασίλισσα τον
 κατέβαλε διά δευτέρου κτυπήματος, και πρώτην
 ήδη φοράν επί ζωής του έβλεπεν έαυτον ήττη-
 μένον.

Μόλις δέ έχασε την ίσορροπίαν του, και ευ-
 θύς ή Σιδηρά βασίλισσα, πηδήσασα κατά γής,
 διέταξεν εις τους άνθρώπους της να παύσωσι τον
 πόλεμον· ριφθείσα δε επί του σχεδόν άψύχου
 σώματος του Σιγηβέρτου, τον εκάλει διά των
 τρυφερωτέρων όνομάτων, και παράφορος υπό της
 θλίψεως τον μετέφερεν εις την σκηνήν της.

Την αυτήν ήμέραν επεμφε πρός την 'Ροζεμόν-
 δην 'Ραούλ, τον μάλλον άφρωσιωμένον εκ των υ-
 πηρετών της, επιφορτισμένον να φέρη πρός αυ-
 την φιάλην δηλητηρίου.

« Δός εις αυτήν να έννοήση, τφ ειπεν, ότι ό
 θάνατός της μόνος θέλει έξαγοράσει την ζωήν και
 την έλευθερίαν του Σιγηβέρτου· αν δε άπειθήση
 εις τας διαταγάς μου, δέν θα δυνηθῆ να διαφύ-
 γη τας χείράς μου!

Είτα επρόσθεσε:

« Θα την αφήσης νεκράν, και επί τῆ τιμῆ
 ταύτη θα ζήσης. »

Η 'Ροζεμόνδη, πληροφορηθεΐσα τα καθέκαστα
 των λυπηρών συμβάντων, έλαβε την φιάλην εκ
 των χειρών του άπεσταλμένου και ειπεν:

— « Η ζωή μου άνήκει εις τον Σιγηβέρτον!
 τφ τῆ δίδω λοιπόν έξ όλης μου καρδίας. »

'Επλησίαζεν ήδη το δηλητήριο εις τα χείλη
 της, όταν ό 'Ραούλ, καταθελχθείς υπό της ώραϊ-
 ότητός της, συνεκινήθη εκ της έξόχου ταύτης
 ένδειξείως της άφοσιώσεώς της, και έσταμάτησε
 ζωηρώς τον βραχίονά της λέγων:

« Βασίλισσα! εινε αληθές ότι έχω διαταγήν
 να μη σας αφήσω ζώσαν· άλλά προτιμώ μάλλον
 να αποθάνω, παρά να ιδω το ωραιότερον και το
 πλέον άνάρετον πλάσμα του Θεου να χαθῆ τα-
 ουτοτρόπως εις το άνθος της ηλικίας του· άλλως
 τε εγεννήθη εις αυτήν την πόλιν, είσθε ή ευ-
 εργέτις της μητρός μου, ήν επληρώσατε τοςάκις
 από καλά, άτινα παρακαλώ τον Θεόν να σας τα
 αποδώσῆ. 'Ιδου τί σας συμβουλεύω· αφήσατε το
 παλάτιόν σας και αυτά τα βασιλικά φορέματα·
 θα σας κρύψω εις έν μέρος, όπου ανθρωπίνον δυ-
 μα δέν θα σας ιδῆ. Αύριον θα αναγγελθῆ ό θάνα-
 τός σας εις τον λαόν, και μεθαύριον θα γίνη
 δημοσίως ή έκφορά σας. 'Εγω δε, επανελθών πρός
 την δέσποινά μου θα τῆ αναγγείλω το συμβάν,
 και ό Σιγηβέρτος θα έλευθερωθῆ· αν σας αγαπά
 πάντοτε θα τον επανίδητε, άλλως θα είσθε απο-
 θαμμένη δι' αυτόν. »

Και τὰ πάντα ἐγενοντο ὅπως ἐλέγχθησαν. Ἐνεταφίασαν πανθῆμως τὴν Ῥοζεμόνδην ἐντὸς φερέτρου κεκαλυμμένην, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν μεγιστάνων. Ἦσεν δὲν ἐβρήθησαν βασιλισσαν ὡς αὐτήν, ἣν ἐνόμιζον ἀποθανούσαν ἐκ τῆς θλίψεως τῆς. Αὐτὴ δὲ, ἐγκαταλείψασα τὸ φρούριον καὶ τὴν πόλιν, μετρημέσθη εἰς ὑπερέτριαν, καὶ ἀκολουθουμένη μόνον ὑπὸ πιστοῦ τινος χωρικοῦ, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπερ τῇ ὑπέδειξεν ὁ Ῥαούλ.

«Ο Σιγηθέρτος ἰάθη ἐκ τῶν πληγῶν του, ἀλλ' ἡ καρδία του ἀπέσταξεν εἰσέτι αἷμα, ὡς ἐάν ὁ σίδηρος τῆς βασιλισσῆς Βαρσέλ τὴν ἐτύπησε διαμπερές. Ἐμαθεν ἀπὸ τὸ ἴδιόν της στόμα τὸν θάνατον τῆς φιλότατης του Ῥοζεμόνδης, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαρτερήσῃ ζῶν ὅπως τὴν ἐνθυμείται, διότι κατ' αὐτὸν ἦτο εὐκολώτερον νὰ ἀποθάνῃ παρὰ νὰ ζήσῃ διὰ μίαν γυναῖκα. Καίτοι δὲ φυλακισμένος καὶ μὴ βλέπων οὐδέν, διότι ἡ βασιλισσα Βαρσέλ τῷ ἔφερεν ἡ ἴδια τὸ φαγητόν του ἐντὸς πυργιδίου, συγκινοῦντος διὰ κρυφίας θύρας μὲ τὰ τμήματα τοῦ φρουρίου, ὁ Σιγηθέρτος ἐκόφεισεν εἰς ὅλας τὰς παρακλήσεις τῆς πυργοδεσποίνης του, ἧτις δὲν ἔπαυε τοῦ νὰ τῷ προσφέρῃ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ στέμμα της πρὸς ἀνταλλαγὴν τοῦ νομικοῦ δακτυλίου.

«Ἡ ζωή μου, τῇ ἔλεγεν οὗτος, κείττι μεταξὺ τῶν χειρῶν σου, δύνασαι λοιπὸν νὰ διαθέσῃς τὰ κατ' αὐτὴν ὅπως θέλῃς· ἀλλ' ἡ καρδία μου ἀνῆκει εἰς τὴν Ῥοζεμόνδην, νεκρὰν ἢ ζῶσαν!»

Τοσαύτη ἀντίστασις, μὲ θυσίαν μάλιστα τῶν πολυτιμοτέρων ἀγαθῶν τῆς γῆς, συνέτριψεν ἐπὶ τέλος τὴν σιδηρὰν θέλησιν τῆς βασιλισσῆς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἠσθάνετο ἐκπηγάζουσαν ἀπὸ τῆς καρδίας της ἐπιθυμίαν ἐκδικήσεως. Μία μόνη λέξις ἤρκει νὰ σθέσῃ τὴν ζῶν τῷ Σιγηθέρτου, ἀλλ' ἡ αὐτὴ λέξις ταυτοχρόνως ἠθελε σθέσαι εἰς αὐτὴν τὴν τελευταίαν λάμπην τῆς ἐλπίδος της.

«Εἰς τί μὲ ἐρχοσήμευσαν τὰ ἀνοσιουργήματά μου, ἔλεγεν, ἀφοῦ δὲν κάμνουν ἄλλο τι παρὰ νὰ ἐπαυξάνωσι τὰ δεινὰ μου! ἀφοῦ μετὰ τῆς ἀποτυχίας μου ἐνοῦνται αἱ τύψεις τοῦ συνειδότου, τῆς νυκτοφυλακῆς ταύτης τῆς ψυχῆς!»

Ἦρχοντο στιγμαὶ, καθ' ἃς τὰ πάντα εἶδεν διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ ἀναστήσῃ τὴν σκιάν τῆς Ῥοζεμόνδης, τῆς πτωχῆς ταύτης ἀνάδοξ, ἣν ἐνόμιζε θυσιασθεῖσαν διὰ τὸν ἔρωτά της, καὶ τῆς ὁποίας τὸ αἷμα δὲν ἴδύνατο νὰ ξηράνῃ τὴν φλέβουσαν οἴψαν τῆς καρδίας της. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αὐτὴ ἀπέθη θλιβερὰ καὶ σκεπτικὴ ὁ ὕπνος τὴν ἀπέφευγε, καὶ βλέπων τις αὐτὴν ὀλοκλήρους ἡμέρας βυβισμένην εἰς ἄφωνόν τινα καὶ

ζοφερὰν θλίψιν, ἤθελεν εἶπει ὅτι ἔχασε τὴν φωνήν της.

Ἡμέραν τινὰ εἶπεν ἀποτόμως πρὸς τὸν Ῥαούλ: «Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ Ῥοζεμόνδην ἀπέθανεν;»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ πτωχὸς γέρον ὤχρησσε, καὶ φοβούμενος τὴν ἐκρηξίν τῆς ὀργῆς τῆς βασιλισσῆς, ἀπεκρίθη:

— Μεγαλειοτάτη, ἐξετέλεσα τὰς διαταγὰς σας κατὰ γράμμα.

— Ἄ! ἀνέκραξεν αὐτὴ, ὑπάρχουν στιγμαὶ, καθ' ἃς σὲ καταρῶμαι διότι μὲ ὑπέκουσας τόσο τυφλῶς· τὸ ἔγκλημα τοῦτο βαρύνει ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς μου. Εἰς τί μὲ ὠρέλῃσεν; ὁ Σιγηθέρτος ἐράται πλειότερον τὴν Ῥοζεμόνδην ἀποθανούσαν ἢ ζῶσαν! Ἴσως ἤθελον παλαίσει κατ' αὐτῆς, ἂν εὐρίσκειτο ἐδῶ μὲ σάρκα καὶ ὀστέα· ἀλλ' εἰς μάτην ἐξαντλώμαι εἰς ματαίως προσπάθειας ἐναντίον φιλότατης τινὸς σκιάς.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐχαροποίησαν τὴν καρδίαν τοῦ ἀγαθοῦ Ῥαούλ.

— Βασιλισσά μου, ἀπεκρίθη, ἀγαπᾷς καθ' ὑπερβολὴν τὴν μοναξίαν, διότι σὲ βλέπω νὰ ἀποφεύγῃς τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς συνδιαλέξεις, καὶ νὰ βυθίζεσαι εἰς τὰς ζοφεράς σου σκέψεις. Συγχώρησον λοιπὸν τὴν συμβουλήν εἰς τὸν πιστότερον τῶν θεραπόντων σου. Ἐγὼ παρ' ἐμοὶ χαρίζωσάν τινα κόρην, γλυκεῖαν, φρόνιμον, πνευματώδη καὶ τόσο εὐπροσήγορον καὶ ἠδέας συμπεριφορᾶς, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ ἤνέ τις σκυθρωπὸς ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῆς. Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐπίσης ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξετέλεσα τὸ ἔγκλημα, οὐ τινος ἤμην συνένοχος, δὲν ἐκαίμηθην πλέον, δὲν ἔξων πλέον. Ἡ νέα αὐτῆς κόρη καὶ συγγενῆς μου ἠμπόρεσε νὰ μὲ χαροποιήσῃ καὶ νὰ μὲ καθησυχάσῃ, καὶ διεσκέδαζε συνεχῶς τὴν θλίψιν μου διὰ τῆς φυσικῆς εὐθυμίας της· αὐτὴ ἔχει ἴδιον βάλσαμον δι' ἐκάστην πληγὴν, μίαν χωριστὴν παρηγορίαν δι' ἐκάστην θλίψιν. Ἰδῆτέ την, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ θελήσετε νὰ τὴν ἀκούσητε· ἀκούσατέ την, καὶ εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι θὰ θελήσετε νὰ τὴν κρατήσητε πλησίον σας.

— Φέρε μὲ την! εἶπεν ἡ βασιλισσα. »

Καὶ ὁ γέρον Ῥαούλ ὠδήγησε τὴν Ῥοζεμόνδην παρὰ τῇ βασιλισσῇ Βαρσέλ, ἧτις προσέλαθεν αὐτὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, καὶ ἐν ὀλίγο χρόνῳ διαστήματι συνέλαβε τὴν τρυφερωτέραν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην, καὶ τὴν ἐτίμα ὡς φίλην. Μετ' ὀλίγον ἡ Ῥοζεμόνδην ἀπέθη ἢ ἐξ ἀπορρήτων τῶν ἐρωτικῶν θλίψεων τῆς ἀντιζήλου της. Εἰς ἐκάστην νέαν ἀρνησιν τοῦ Σιγηθέρτου, ἡ Βαρσέλ ἔχυνε τὰ δάκρυά της εἰς τοὺς κόλπους τῆς φίλης της, καὶ ἐν μιᾷ τῶν στιγμῶν τούτων,

θέλουσα τρόπον τινὰ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν ψυχὴν της ἀπὸ τοῦ ἐπιβαρύνοντος αὐτὴν ἐριάλτου, τῇ ὁμολόγησε τὸ ἔγκλημα, ὅπερ ἐνόμιζεν ὅτι ἐξετέλεσεν ἐπὶ τῆς Ῥοζεμόνδης.

Μ' ὄλην της τὴν σοφίαν ἡ Μεταξωτὴ βασιλισσα δὲν ἠδυνήθη παρὰ μὲ μεγάλον της κόπον νὰ ἀποκρύψῃ τὴν εὐδαιμονίαν της, μαυθάνουσα τὴν ἠρωϊκὴν ἀφυσίωσιν καὶ πίστιν τοῦ συζύγου της καὶ τὰς τύψεις τῆς τρομερᾶς ἀντιπάλου της· καὶ ἡ εὐδαιμονία αὐτῆ, διπλασιάζουσα τὴν ἰλαρότητα καὶ εὐθυμίαν τοῦ πνεύματός της, ἐφώτιζε συνεχῶς μὲ ἀκτίνα χαρᾶς τὴν ζοφερὰν τῆς Βαρσέλ κατήφειαν.

«Ἀγαπητὴ μοι δέσποινα! τῇ ἔλεγε μίαν ἡμέραν, εἰσθε τόσο καλὴ καὶ τόσο ὠραία, ὥστε μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ πιστεύσω ὅτι εἰς ἀνὴρ προτιμᾷ ἀνθ' ὑμῶν ἄλλην γυναῖκα.

— Καὶ ὅμως τοῦτο εἶνε ἀληθὲς, ἀπεκρίθη ἡ βασιλισσα· ὁ Σιγηθέρτος προτιμᾷ μᾶλλον νὰ ἀποθάνῃ ἀιγμάλωτος, παρὰ σύζυγος τῆς Βαρσέλ.

— Τῷ ὁμιλήσατε περὶ τῆς Ῥοζεμόνδης;

— Ποτέ! θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ τῷ ἐνεθύμιζον τὴν πρὸς ἐμὲ ἀποστροφὴν του.

— Ἄν ἤμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας, ὑπέλαβεν ἡ Ῥοζεμόνδην, ἤθελον τῷ ὁμιλεῖν περὶ αὐτῆς ὄρας ὀλοκλήρους, καὶ ἤθελον προσπαθῆσαι νὰ τῷ ἀποσπάσω τὸ μυστικόν, ὅπερ ἐκέκτητο ἡ ἡγεμονίς αὐτῆ, ὥστε νὰ ἀγαπάται μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς καὶ μοναδικῆς αὐταπαρνήσεως. Εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὴ εἶχεν ἴδιον τρόπον τοῦ ὁμιλεῖν καὶ συνδιαλέγεσθαι, ὅτι ἐξέλεγε τὰς τρυφερωτέρας λέξεις διὰ τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας της, ὅτι δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ὀργισθῇ καὶ ὅταν ἀκόμη εἶχεν ὅλα της τὰ δίκαια, ὅτι δὲν ἀντέταττεν εἰς τὰς ἐξάψεις του εἰμὴ ἐλαφρόν τι μείδιμα ἢ σκωπτικὴν τινα εὐφυΐαν, διὰ νὰ τῷ παραστήσῃ τὸ γελοῖον τῆς παραφορᾶς του· ὅτι ἐλάμβανεν ἐνεργὸν καὶ εἰλικρινὲς μέρος εἰς τὰς θλίψεις του, θλίψεις, τῶν ὁποίων ἐξήλειψε πάντοτε τὰ ἔχρη διὰ τῶν δακρύων της, καὶ ὅτι ἐγνώριζε νὰ ἐκτιμᾷ ἀκριβῶς καὶ νὰ καθιστᾷ περιφανεῖς τὰς εὐγενεῖς της ιδιότητας. Βλέπετε λοιπὸν, ἐξηκολούθησε λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τῆς βασιλισσῆς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὀδηγῇ τις τὸν ἀνθρώπον διὰ σιδηρᾶς χειρὸς ἀλλὰ διὰ μεταξωτῆς;

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, ὑπεψιθύρισε μετὰ στεναγμοῦ ἡ Βαρσέλ.

— Ἀλλοίμονον! ναί, ἐξηκολούθησεν ἡ Ῥοζεμόνδην, οἱ ἄνθρωποι ἐπιδεικνύουν συνήθως περισσότεραν ὑπερηφάνειαν παρὰ ἀγαθότητα, καὶ ἀγαπῶσι μόνον τὴν γυναῖκα, ἧτις ἔχει ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεώς των. Ὅσον περισσότερον δει-

νοπαθεῖ μία γυνὴ, τόσον περισσότερον ὁ ἀνὴρ θυσιάζεται δι' αὐτήν· προσκολλάται εἰς αὐτήν ὡς ἐκ τοῦ καλοῦ, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται ὅτι πράττει παρὰ ἐκ τοῦ καλοῦ, τὸ ὁποῖον τῷ κάμνουν. Εἰσθε ἰσχυρὰ, γενῆτε ἀδύνατος· τῷ προσεφέρατε, αἰτήσατέ τον μᾶλλον· σὰς ἀποκαλοῦν Σιδηρὰν βασιλισσαν, γενῆτε Μεταξωτὴ βασιλισσα καὶ θὰ σὰς ἀγαπήσῃ!

— Ἀκριβὴ μου φίλη, ἀνέκραξεν ἡ Βαρσέλ, ποσον εὐτυχίς ἤθελον εἰσθαι ἂν σὲ ἐγνώριζον πρῖν! αἱ συμβουλαὶ σου μοὶ ἔρχονται τώρα πλέον πολὺ ἀργά. Διὰ νὰ κινήτω τὸν θαυμασμόν τοῦ κόσμου, ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἰδιοποιηθῶ τὰς ἀρετάς, τὴν ἐνεργητικότητά καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἀνδρός· μὲ θαυμάζω τῶντοντι, πλὴν δὲν μὲ ἀγαποῦν. Ἄκουσε τί ἀπεφάσισα· ἀπόψε ὁ Σιγηθέρτος εἶνε προσκεκλημένος εἰς τὴν τράπεζάν μου· σὺ θὰ τῷ ὁμιλήσῃς περὶ τῆς Ῥοζεμόνδης, διότι ὁμιλεῖς καλῆτερα ἀπὸ ἐμὲ, ἢ δὲ μελωδικὴ φωνὴ σου εἰσδύει εἰς τὴν ψυχὴν ὡς ἡ ὀρώσος εἰς τὸ ἄνθος. Ἴσως τῷ ἀποδώσῃ τὴν εὐθυμίαν του, καὶ αὐτὸς μοὶ ἀποδώσει τὴν εὐδαιμονίαν μου.

— Ἄλλ' ἐάν δὲν ἐπιτύχω; ἠρώτησεν ἡ Ῥοζεμόνδην.

— Τότε θὰ τῷ ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ ἐγὼ θὰ ἀποσυρθῶ εἰς ἐν μοναστήριον διὰ νὰ τελειώσω τῆς ἡμέρας μου. »

Ἡ Ῥοζεμόνδην μετενόησε σχεδὸν διὰ τὴν συμβουλήν της.

«Τίς οἶδεν; εἶπε καθ' ἑαυτήν· ἡ καρδία της δὲν ἐμαλάχθη, εἰμὴ ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν καὶ πίεσιν τῶν τύψεων τοῦ συνειδότου. . . ἅμα μάρθη ὅτι ὑπάρχω, ἡ ἀγέρωχος αὐτῆ καρδία πιθανὸν νὰ σκληρυνθῇ ἐκ νέου. »

Ἄλλ' ἦτο πλέον πολὺ ἀργά· ἡ θέλησις τῆς Σιδηρᾶς βασιλισσῆς ἦτο ἀναλλοίωτος.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Σιγηθέρτος προσεκληθῆν εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν, ὅπου ἔφθασε σύννοχος καὶ καταβεβλημένος ὡς πάντοτε, καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς βασιλισσῆς, ἐστραμμένον ἔχων τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν, δι' ἧς ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ ἡ Ῥοζεμόνδην.

Αὕτη δὲ, φέρουσα τὴν γαμήλιον ἐσθῆτά της, ἦν ἐκρυψε μέχρι τοῦδε καὶ διετήρησεν ἐπιμελῶς, ἵστατο τρέμουσα καὶ ὠχρὰ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

«Ὠραῖέ μου ἱππότα, εἶπεν ἡ βασιλισσα πρὸς τὸν Σιγηθέρτον, ἔχετε λοιπὸν πάντοτε κατὰ νοῦν τὴν πτωχὴν Ῥοζεμόνδην; Ὅθ' εἶδον εὐχαρίστως τὴν ζωὴν μου, διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ τὴν ἀνακαλέσω εἰς τὴν ζωὴν.

Συγκινηθεὶς ὑπὸ τῆς μετανοίας ταύτης ὁ Σιγηθέρτος, ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Βαρσέλ καὶ εἶπε:

— Βασίλισσα, δ λόγος σου ούτος με κάμνει να ίδω ότι υπό τὸ σιδηρῶν περιβάλλοντα κρύπτεις ὡραία ψυχὴν. Εὐχαριστῶ! "Α! ἂν ἡ Ροζεμόνδη μου ἔζη καὶ σὰς ἤκουε, θὰ σὰς ἠγάπα ὡς ἀδελφὴν.

— Ζῆ αὐτὴ! σὲ ἀκούει! σὲ ἀγαπᾷ! ἀνέκραξεν ἡ Ροζεμόνδη. »

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην, ἥς ὁ τόνος διετηρεῖτο ζῶν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Σιγνιέρτου, οὗτος πλήρης ἐκπλήξεως ἐβρίσθη πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, βεβακχουμένος ἀπὸ χαρᾶν καὶ εὐδαιμονίαν.

•Η βασίλισσα ἐλειποθύμησεν.

"Όταν ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της, εἶδεν εἰς τὰ γόνατά της τὸν Σιγνιέρτον καὶ τὴν Ροζεμόνδην, ὅτινες ἐκάλυπτον τὰς χεῖράς της ἀπὸ φιλήματά.

« Φίλοι μου, εἶπεν αὐτῇ, συγκεκινημένη μέγχι δακρύων, σεῖς μοὶ ἀποδώσατε τὴν ἀνάπαυσίν μου, τὴν εὐδαιμονίαν μου, τὴν ψυχὴν μου· με συνεφιλιώσατε μετὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ μου! Ροζεμόνδη, σὺ τὴν ὁποίαν ἔκαμα τόσον νὰ ὑποβρέθῃ, τοῦ λοιποῦ θὰ ἦμαι ὑπηρετριά σου· σοὶ παραχωρῶ τὸ βασίλειόν μου, σὲ ἀκολουθῶ, καὶ δὲν ζητῶ ἄλλο τι παρ' ὕμῶν, εἰ μὴ τὴν φιλίαν σας καὶ τὰς προσευχὰς σας ἐπὶ τοῦ τάφου μου! »

•Η παράδοσις λέγει ὅτι ἡ βασίλισσα Βαρσέλ, κατὰ συνέπειαν τῶν συμβουλῶν τῆς Ροζεμόνδης, ἀφέθη νὰ παρηγορηθῇ ὑπὸ τινος νεαροῦ καὶ ὡραίου Πρίγκιπος φίλου τοῦ Σιγνιέρτου, ὃν ἐνυμφεύθη ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς τοῦ λαοῦ της, καὶ εἰς ὃν ἔδωκε πολυαριθμούς διαδόχους.

•Ρ.

ωωωω

ΜΟΛΙΕΡΟΣ.

(Πρωτότυπον).

•Η ιστορία, ἥτις τόσον προθύμως συλλέγει τὰς ἐλαχίστας πράξεις τῶν ἀνδρῶν, ὅσοι ἐπλήρωσαν τὴν γῆν δυστυχῶν καὶ δακρύων, σιωπᾷ συνήθως περὶ ἐκείνων, ὅτινες διαποικίλλουσι μὲ τινα φαῖδρά ἀνθὴ τοῦ βίου τὸ πολυδάκρυ στάδιον. Τὸ αὐτὸ περίπου συμβαίνει καὶ εἰς ἕνα τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, τὸν ἐξοχώτερον τῶν νέων κωμωδοποιῶν τῆς Εὐρώπης ἀπᾶσι, περὶ τῆς βιογραφίας τοῦ ὁποῦ τύπος σχεδὸν θετικὸν καὶ βέβαιον δὲν γνωρίζομεν.

Μόλις σπάνιαί τινες καὶ ἀβέβαιοι εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ μᾶς διδάσκουσιν ὅτι ἐγεννήθη ἐν Παρισίῳ τῇ 1628, υἱὸς θαλαμοστόλου τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ', καὶ προωρίσθη νὰ διαδεχθῇ

τὸ πατρικὸν ἐπάγγελμα, διὸ καὶ ἔμεινε μέχρι τῆς δεκατετραετοῦς αὐτοῦ ἡλικίας εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατρὸς του, οὐδὲν ἄλλο μαθὼν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐκτὸς τῆς τέχνης εἰμὴ ὀλίγην ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν. Χάρης ὅμως εἰς τὸν πάπον του, κατώρθωσε νὰ εἰταχθῇ εἰς ἕν σχολεῖον, ὅπου ἀνέπτυξε ὄλην του τὴν κλίσιν πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς ὡραίας τέχνας· οὕτω λοιπὸν λαχὼν ἀγωγῆς ἐλευθέρως καὶ διδάχθεις τὴν φιλολογοίαν τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν νομικὴν, ἐδόθη ἐπὶ τέλους, καθ' ἣν ἠσθάνετο ἐνδόμυχον καὶ ἀκάθεκτον κλίσιν, ὅλω εἰς τὴν κωμικὴν μουσάν.

Μετὰ πενταετῆ σπουδῇ ἀποσυρθεὶς τῆς σχολῆς ἀνέλαβεν αὐτὸς τὸ πατρικὸν τοῦ ἐπάγγελμα παρὰ τῷ βασιλεῖ, διότι ὁ πατὴρ του κατήντησε πλέον ἀνίκανος εἰς τὸ ὑπηρετεῖν. •Ηκολούθησε λοιπὸν τὸν Λουδοβίκον ΙΓ' εἰς Παρισίους, καὶ ἐκεῖ ἐξηγέρθη ἐν αὐτῷ ζωηρότατον τὸ πρὸς τὴν κωμωδίαν πάθος του. Συνφκειωθείς δὲ μὲ ἑταιρίαν τινὰ κωμωδῶν, ὅτινες ἤρχοντο ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸ ἐν Παρισίῳ θέατρον διὰ νὰ δίδωσι τὰς παραστάσεις των, ἐνόησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅτι διὰ τὴν σκηνὴν ἰδίως ἦτο προωρισμένος, καὶ ἔκτοτε ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ καὶ συγγραφεὺς καὶ ἠθοποιός· καὶ ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ Ἀριστοφάνης παρῖστα ὁ ἴδιος ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα συνέγραψε. Τότε, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος τῶν ἠθοποιῶν, μετέβαλε καὶ τὸ τῆς οἰκογενείας του ὄνομα, καὶ ἀπὸ Ποκελίνος, ὡς ὠνομάζετο ὁ πατὴρ του, μετωνομάθη Μολιέρος.

Ἄλλ' ἀνάγκη τῶν βιογράφων του δὲν ἔχομεν διὰ νὰ διίσχυρισθῶμεν ὅτι ὁ Μολιέρος, γεννηθεὶς καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ ἀρχαία κοινωνία ἤρχισεν νὰ γηράσκη καὶ ἡ ἀνάγκη μεταρρυθμίσεως αὐτῆς νὰ γίνεται αἰσθητῇ, συνετέλεσεν ὡς εἴ τις καὶ ἄλλος εἰς τὸ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν μεγάλην ἐκείνην περὶ τὰς ἰδέας μεταβολῆν, ἥς ἡ τελευταία ἔκφρασις ἦν ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις. •Η φιλοσοφία ὑπέσειεν ἤδη τὸ παλαιὸν οἰκοδόμημα, ἡ ἠθικὴ διαφθορά, τῆς ἀριστοκρατείας ὁ ἐκτραχηλισμὸς τὸ ὑπέσκαπτον. Τὸ ἠφαίστειον τῆς μεσαιᾶς τάξεως καὶ τῆς τοῦ λαοῦ ὑπογογγύζον προεμήνυεν ἔκρηξιν, ἀλλὰ τὴν ὀξυτάτην πληγὴν τῷ κατέφευγον ὁ πέλεκυς τοῦ γελίου διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Μολιέρου πρώτου καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ Βολταίρου. Πᾶσας τὰς κακίας, πᾶσας τὰς γελοίας ἀξιώσεις, πάντα τὰ ἐπίχρυστα βᾶκη τῆς γραιίας ἐκείνης κοινωνίας τὰ ἀνέπτυξεν ἐν πρὸς ἕν, καὶ τὴν προνομιοῦχον ἐκείνην τάξιν, ἥτις ἐπέκειτο ἐπὶ τῆς Γαλλίας· μεθ' ὅλου τοῦ βάρους τῆς ἀρχαιότητος της καὶ ἀνθίστατο εἰς πᾶσαν πρόοδον, τὴν παρέδωκεν εἰς τὴν χλεῖνν τοῦ ἄλλου, ἀπα-

γυμνώτας αὐτὴν τοῦ ἀρχαίου σεβασμοῦ, ὃν ἀπροσβλήτως περιεβάλλετο.

Τόσον δὲ ἀνεξίτηλον ἦν τὸ στίγμα, ὅπερ ἐκχυθρίασεν ἡ ἀπηνὴς Μούσα τοῦ Μολιέρου, ὥστε ὅταν δύο αἰῶνας μετὰ ταῦτα ὁ Ναπολεὼν ἐκ τῶν ἐρειπίων, ἅτινα κατέβριψεν ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις, ἠθέλησε νὰ ἀνοικοδομήσῃ πάλιν τὴν ἀρχαίαν Γαλλίαν, ἐπλασε μὲν βαρόνους καὶ κόμητας καὶ ὄλους τοὺς τιτοφόρους τῆς παλαιᾶς ἀριστοκρατείας, ἀλλὰ μαρκεσίους δὲν ἐτόλμησε νὰ ὀημιουργήσῃ, διότι οὗτοι ἔφερον τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα ὅτι ἐκωμωδῆθησαν κυρίως ὑπὸ τοῦ Μολιέρου.

Ὡς συγγραφεὺς ὁ Μολιέρος εἶνε εἰς ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων υἱῶν τῆς φύσεως, εἰς οὓς ἡ ἐμπνευσις κατέρχεται αὐτομάτως, καὶ ὅτινες ἐξ αὐτῆς τῆς πηγῆς ἀντλοῦντες, τίθενται ὑπεράνω παντὸς κανόνος, καὶ ἀξιούσιν ὥστε τὰ προϊόντα των νὰ χρησιμεύωσιν ὡς κανόνες εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Τὰς ἰδέας του δὲν ζητεῖ ἐπιπόνως, οὔτε ἐξεργάζεται καὶ λειαινει ἐναγωνίως αὐτάς, ἀλλ' ὡς σωρηδὸν τῷ ἐπέρχονται οὕτω τὰς λαμβάνει τυχαίως, βέβαιος ὢν ὅτι ἡ πρώτη προσπεσοῦσα θέλει εἶσθαι εὐφύης, ἐπιτυχῆς, κωμικῆ. •Η χειρουργία καὶ ἡ ὀμοιοκαταληξία εἰσι τῶν ἰδεῶν του πρόθυμοι ὑπηρετρίαί, καὶ ποτὲ δὲν τὰς ζητεῖ ἀλλ' ὡς νὰ τὸν ζητῶσιν αὐταί· ὥστε καὶ ὁ Βολαῶ τὸν ἐρωτᾷ ἐξιστάμενος εἰς μίαν τῶν ποιητικῶν του ἐπιστολῶν, ποῦ εὕρισκε τὴν ὀμοιοκαταληξίαν.

Πρὸ παντὸς ὁ Μολιέρος εἶνε ὁ ἀμίμητος τῆς φύσεως παρατηρητῆς, καὶ τὸ μέγιστόν του πρότερον δὲν εἶνε ὅτι διέγραψε τὰς ἀδυναμίας καὶ τοὺς χαρακτῆρας τάξεων ἢ ἀνθρώπων τινῶν, ἀλλ' ὅτι διέγραψε θευμασίως τὰς ἀδυναμίας καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει· ὅτι ἐνεβάθυνεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἰς τὰ αὐτὰ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ὥστε πολλάκις εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν παθῶν ἀνύψωσε τὴν κωμωδίαν μέχρι τῶν ὀρίων τῆς τραγωδίας, ὡς φέρ' εἰπεῖν εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Μισανθρώπου του καὶ εἰς τὸν Ταρτοῦφον, τὸ ἀθάνατον ὄραμά του. Τὸ κωμικὸν ἄλλας του εἶνε ἐνίοτε φορτικόν, συνεχέστερον ὀμως δηκτικόν, λεπτόν, ἀπροσδόκητον καὶ ὄλω Ἀριστοφάνειον.

Ὡς ποιητῆς ὅμως ὁ Μολιέρος πολὺ ἀπέχει τοῦ μεγάλου ἡμῶν κωμικοῦ τῆς ἀρχαιότητος· τοῦτο δὲ προέρχεται ὡς ἐκ τῆς διαφόρου ἐπόψεως, καθ' ἣν ἐθεωρεῖτο τὸ ὄραμα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων. Παρὰ τοῖς μὲν τὸ ὄραμα εἶνε μετὰπλασις, ἀνάπτυξις καὶ τελειοποιήσις τῶν Διογυσιακῶν διθυράμβων, παρὰ τοῖς δὲ εἶνε πρῶτον καὶ εἰς διλόγους μετασκευῆ τοῦ μυθιστορήμα-

τος· ὥστε εἰς τὸ ἀρχαῖον ὄραμα ἡ ποιήσις εἶνε τὸ πρῶτον ἀπαιτούμενον, ἐνῶ εἰς τὸ νεώτερον ὄραμα θεωρεῖται ὡς δευτερεύον καὶ πάρεργον κόσμημα. Τοῦ Ἀριστοφάνους οἱ χοροὶ καὶ αἱ παραβάσεις δύνανται πολλάκις νὰ συγκριθῶσι μὲ ὀ,τι ὕψηλότερον ἔγραψεν ὁ Σοφοκλῆς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος, ἐνῶ τοῦ Μολιέρου αἱ κωμωδίαί, καὶ αὐταὶ αἱ στιχουργημέναι, ἂν ἀφαιρεθῇ ἡ ὀμοιοκαταληξίς, μεταβάλλονται εὐχερέστατα εἰς πεζὰς, καὶ κατ' οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἄλλων ὄσας ἔγραψεν εἰς πεζὸν λόγον.

Τὸν Μολιέρον ἐπὶ ζωῆς του ἐπεριποιήθησαν οἱ ἰσχυροί, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἀνθρώπον, ὅστις τοῦ διεσκεδάζε γράφων ἀστειὰ ὄραματα καὶ πρὸ πάντων παριστῶν αὐτὰ μὲ μεγάλην ἐπιτηδειότητα, παρὰ ὡς ἔρχον νοῦν τιμῶντα τὴν πατρίδα του διὰ τῆς εὐφύας του. •Ο βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἐνίοτε τὸν προσεκάλει καὶ εἰς τὴν τράπεζάν του, ἀλλ' οἱ αὐλικοὶ τὸν περιεφρόνουν ὡς ἠθοποιὸν ἄσημον. •Εν τούτοις ὁ πατὴρ αὐτὸς τῶν γελώτων, ὁ πρὸ δύο ἑκατονταετηρίδων τέρπων καὶ φαιδρῶνων ἄπασαν τὴν Εὐρώπην διὰ τῶν τριᾶκοντα κωμωδιῶν του, καὶ τοι εὐτυχῆς ὡς ἐκ τῶν ἐπιτυχῶν καὶ τῶν φίλων καὶ ὑπερασπιστῶν του καὶ ἀνέτως ζῶν, ἀτομικῶς ὅμως ἦν δυστυχῆς καὶ περιέφερον εἰς τὸ στῆθός του τὸν σκώλικα βλαθείας θλίψεως. •Η γυνὴ του, νῆα καὶ ὡραία κωμωδός, ἦν ἠγάπα περιπαθῶς καὶ ἐγκαρδίως καὶ εἰς ἣν ἐστήριξε πᾶσαν τῆς εὐτυχίας του τὴν ἐλπίδα, αὐτὴ ἀγενῶς τὸν ἐπρόδιδεν. •Η συμφορὰ αὐτῆ καὶ οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀγῶνες του ἐβράχυνον τὴν ζωὴν του, καὶ χρονικὸν στιθικὸν πάθος τῷ ἠπέλλει πρόωρον θάνατον.

Μίαν ἐσπέραν ἠσθάνετο ἑαυτὸν δεινῶς πάσχοντα· τινὲς τῶν φίλων του τὸν ἐσυμβούλευσαν νὰ μὴν ἀναβῇ εἰς τὴν σκηνὴν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ὑπήκουσε· « Καὶ ἂν δὲν παραστήσω, εἶπε, πῶς θέλουν ζῆσει τόσσι ὑποκριταὶ καὶ τόσσι ἐργάται, ὅτινες ἀπὸ τὴν παραστάσιν μου περιμένουσι τὸν μισθὸν των; » Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἀνέβη εἰς τὴν σκηνὴν πάσχων, καὶ κατὰ παράδοξον συγκυρίαν παρέστησε τὸν Κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆ, μίαν τῶν ὡραιότατων καὶ τῶν μᾶλλον θευμαζομένων κωμωδιῶν του. Περιέρχον δὲ ἦτο αὐτὸς, ὁ ἀληθῶς περιφέρων εἰς τὸ στῆθός του τὸ θανατηφόρον πάθος καὶ ἀψυχῶν αὐτὸ, νὰ μιμῆται μὲ τόσην ἀκρίβειαν τὸν φανταζόμενον μόνον καὶ ὑποπτεύοντα ὅτι πάσχει, ἐνῶ πραγματικῶς εἶνε ὕγιεστατος. •Εν τῷ μέσῳ τῆς παραστάσεως τῷ ἐπῆλθε σπασμὸς, ἀλλὰ τὸν ἀπεκάλυψε διὰ βεβιασμένου γελώτος. Τέλος μεγάλαί χειροκροτήσεις ἀντήμειψαν τὸν ὑποκριτὴν καὶ συγχρόνως συγγραφεᾶ,

καί ο Μολιέρος απήλθε χαίρων διά την επιτυχίαν του· αλλά μόλις αφίχθη εις την οικίαν του, και μετά μίαν ώραν εξέπνευσε, πνιγείς υπό του άφθόνως εκ του στόματός του εξεργόμενου αίματος, την 17 φεβρουαρίου 1675, εις ηλικίαν 55 ετών.

Είς τον μέγαν δὲ τούτον άνδρα δὲν ήθέλησαν νά χορηγήσωσιν οὔτε τήν τιμήν του ένταφιασμοῦ, διότι δόθην ήτο ήθοποιός· τιαυτα ήσαν τά ήθη και αι προλήψεις τότε ακόμη του μάλλον εξηγενισμένου έθνους της γής. Καί αν ή γυνή του, ήτις τον έπρόδιδε ζώντα αποθανόντα δὲ τον έπέθετο, δὲν έρρίπτετο εις τους πόδας Λουδοβίκου του ΙΔ', ήτως ή Γαλλία ήθελεν έρυθριά σήμερον διτι έρρίψεν εις τους κόρακας τὸ σώμα του 'Αριστοφάνους της· αλλά τών μεγάλων άνδρών ή δόξα οσον μακρύνεται τόσοσιν αυξάνει. 'Ολίγοι τινές μεμψίμοιροι εύρέθησαν κατακρίνοντες τον Μολιέρον, και μεταξύ άλλων και ο 'Ρουσσώ, ως μη σεβασθέντα δόθην πάντοτε τήν ήθική· άλλ' οι διώνες τον έδικαίωσαν και τον εφήμισαν, ή δὲ σημερινή Γαλλία τῶ άνήγειρεν εις Ηκρισίους ωραίον χαλκοῦν άνδριάντα.

Ο Μολιέρος δὲν ήτο παχύς οὔτε λεπτός, και είχε τὸ άνάστημα ύψηλόν μάλλον παρά μικρόν. 'Επεριπάτει με σοβαρότητα, και τὸ στάσιμόν του ήν εύγενές, σοβαρόν δὲ τὸ ήθος· είχεν ολίγον χονδρήν τήν βίνα, τὸ στόμα μεγάλον, τὰ χείλη παχέα, τὰς άφρῦς μελαίνας και πυκνάς, τὸ δὲ πρόσωπον έν γένει μελάχρουν. 'Η φυσιογνωμία του, ύποβοηθουμένη υπό τών διαφόρων διαστολών και κινήματων άτινα τῆ έδιδεν, απέβαινε συχνάκις κωμικωτάτη. Είχε τήν φωνήν ολίγον λαρυγγώδη και σεσυρμένην, όπερ έμπόδιζεν αυτόν του νά επιδώση εις τὸ τραγικόν, τον έβοήθει όμως θαυμασίως εις τὸ κωμικόν· ως προς τον χαρακτήρα του δὲ ήτο γλυκός, προσήνης, συμπαθητικός, χαρίεις και γενναίος εις τον υπέρτατον βαθμόν. Πλείττα ανέκδοτα αναφέρονται περι της άπαραδειγματίστου γενναιότητος και φιλανθρωπίας του, τασούτω ώστε τὸ πλείοτερον μέρος τών εισοδημάτων του διένειμεν άφειδῶς εις τους πτωχούς και τὸ προώριζε διά χριστιανικά έργα. 'Ημέραν τινά έδωσεν έλεημοσύνην εις ένα πτωχόν· μετά τινας στιγμάς ο πτωχός τρέχει κατόπιν του και τῶ παρατηρεί ότι τῶ έδωκεν έν χρυσοῦν λουδοβίκειον, κατά λάθος βέβαια και χωρίς νά έχη τήν τιαούτην πρόθεσιν. « Η άρετή σου, καλέ μου άνθρωπε, είνε αξία πάσης άμοιβής! » απήντησεν ο άγαθός Μολιέρος, δίδων εις τον πτωχόν και έτερον λουδοβίκειον.

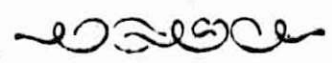
Άλλοτε ο ύπ' αυτού άντραφείς και εκπαιδευθείς κωμικός Βαρών τῶ άνήγγειλεν ότι εις ήθο-

ποιός, τον όποιον ή πενία έμπόδιζε νά παρουσιάσῃ ένώπιόν του, εζήτει μικράν τινα συνδρομήν διά νά απέλθῃ προς έντάμιωσιν της εταιρίας του. Ο Μολιέρος ήρώτησε τον παραγιόν του πόσα ενόμιζε ότι ήτο πρόπον νά τῶ δώσῃ, οὔτος δὲ κατά τύχην απεκρίθη ότι ήσκουν τέσσαρες πιστόλαι. « Δότε τον λοιπόν τέσσαρας πιστόλας δι' έμέ, ειπεν ο Μολιέρος, και ίδού ακόμη είκοσι, τὰς όποιας πρέπει νά τῶ δώσης εκ μέρους σου! » προσέθεσε δὲ εις τὸ δῶρον τούτο και μεγαλοπρεπὲς επανωρόριον.

Ο Μολιέρος είχε γραίαν τινά υπέρθεριαν, κλονυμένην Λαφροέτην, εις ήν έσυνείθιζε νά αναγινώσκῃ συνεχώς τὰ ποιήματά του πριν διατάξῃ αυτὰ επί σκηνής, θέλων νά κρίνῃ εκ της προξενηθείτης κατά πρώτον έντυπώσεως εις τήν άπλήν εκείνην γυναίκα όποιον αποτέλεσμα ήθελεν προξενήσει και επί του λαοῦ. 'Οταν τήν έβλεπε γελῶσαν από καρδίας, έθεώρει βεβαίαν τήν επιτυχίαν του, όταν δὲ αυτή έμενεν άδιάφορος και άνεπηρέαστος, τούτο ήτο δι' αυτόν μία προειδοποίησις ότι έπρεπε νά επιφέρῃ διορθώσεις τινάς εις τὸ πρόσωπον εκείνο ή εις τήν σκηνήν εκείνην, ήν άνεγίνωσκε. Τόσον δὲ εύχαριστημένος ήτο εξ αυτης, ώστε τήν απεκάλει τὸ θερμομέτρον της κωμικής μουσής του, και παρελάμβανεν αυτήν συνεχώς εις τὸ θέατρον μεθ' έαυτοῦ διά νά τον ένδύῃ και νά τον ύπηρετῇ. Πολλάκις, θέλων νά βατανίση τὸ άλλάνθαστον της κρίσεως της άπλοϊκής εκείνης γυναίκος, ένησμενίζετο νά τῆ αναγινώσκῃ ξένα έργα ως ιδικά του δόθην· άλλ' εκείνη τασούτον εξωκειώθη με τὸ ύφος του Κυρίου της, ώστε εύθῶς από τὰς πρώτας λέξεις ήγνόει τον δόλον, και άνεγειρομένη έδραπέτευσεν από τὸ σπουδαστήριόν του.

Και κατά τούτο βλέπομεν ότι ο Μολιέρος έμιμήθη πολλούς προγενεστέρους του κωμικούς και τραγικούς ποιητάς, οιτινες άνέθετον τήν τών έργων των κρίσιν πρό του δημοσίου εις τὰς υπηρετρίας και τὰς θεραπείας των.

* *

Η ΕΠΑΓΙΑΙΣ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ.

Επαυλις του 'Αδριανου περιλαμβάνει έμβαδόν δέκα μιλιών εις τους πρόποδας τών βουνών του Τιθύρνου. 'Εκει ο αυτοκράτωρ 'Αδριανός, περιελθών επί δέκα έτη τὰς διάφορους χώρας του 'Ρωμαϊκού βασιλείου, δηλαδή τήν οικουμένην ο-

λην, έμιμήθη πάντα τὰ αξιόθεατα αυτών μνημεία. 'Οθεν δόεῶν ο περιηγητής άπαντὰ ένταῦθα μὲν τὸ Λύκειον, εκεί δὲ τήν 'Ακαδημίαν, περαιτέρω δὲ τὸ Πρυτανείον και επί μὲν της πεδιάδος τήν Στοάν, εις δὲ τὰ πρηνή τινός λόφου τὰ τέμνη της Θεσσαλίας· άλλαχού δὲ βαλανάια και βιβλιοθήκας και ναυμαχεία και θέατρα και ζωγραφεία· άλλά και τὰ 'Ηλύσια προσέτι αυτὰ πεδία, καθὼς και αυτόν τον 'Αδην. Ο δὲ οίκος του αυτοκράτορος διέπρεπεν έν μέσφ τών παντοίων και παντοδαπών τούτων μνημείων, αγλάισμα της άρχιτεκτονικής, αξίον νά φέρῃ τον κύριον του γνωστοῦ τότε κόσμου.

'Εκει ο 'Αδριανός διήλθεν έπτά ολόκληρα έτη, απολαμβάνων τὰ αγαθά της φύσεως και της τέχνης, κολάζων δὲ δι' αυτών τὰς πολυασχόλους φροντίδας της άπεράντου μοναρχίας, και εκ διαλειμμάτων ανακουφίζων τήν φιλοσοφικήν κεφαλήν του από τὸ στέμμα της οικουμένης. 'Ολη ή ζωή, κατά τὰς φιλοσοφικούς ύπολογισμούς του, περιωρίσθη συνυπτικῶς εις μόνον τὰ έπτά ταῦτα έτη! Πόσον βραχεία υπάρχει ή αλήθης ζωή! Διὸ και δικαιοῦμεν ένταῦθα τον έβδομηκοντούτη εκείνον πρεσβύτην της 'Ανθολογίας, όστις επέγραψεν επί του τάφου του τὸ εξής επιτύμβιον:

Ένταῦθα κείται έβδομηκοντούτης γέρων, ος μόνα έπτά έζησεν έτη.

Οὔδεν τασούτω μέγα κατώρθωσεν ή μεγαλοεργός δύναμις και θέλησις τών Ρωμαίων, όσον φαίνεται ή έπαυλις του 'Αδριανου, διότι απέβαινε τφόντι ως άπάνθισμα τών αίωνων, τών τεχνών και της ύψηλίου άπάσης.

Φαντάζομαι τον μεγαλοπρεπή 'Αδριανόν ότε εις τον μέγαν εκείνον χώρον, περιστοιχούμενος από τεχνίτας φιλοσόφους και ποιητάς, έλεγεν εις αυτούς: «Κατασκευάσατέ μοι ένταῦθα τὸ Λύκειον, εκεί τήν Στοάν και άπωτέρω τον ναόν του Κανώπου· εις τον αυλώνα τούτον θέλω τὰ 'Ηλύσια πεδία! Λάβετε χρυσόν όσον θέλετε, έν έτος ως προθεσίαν και πενήτηκοντα χιλιάδας άνδραπόδων ως έργάτας!»

'Αλλ' ο ποιάν καταστροφην έπέφερον έπειτα αυτόθι ή βαρβαρότης! 'Αδύνατῶ νά παραστήσω πῶς διετέθην κατά τήν πρώτην θέαν του τόπου τούτου, ότε δηλ. δυστυχίς τις χωρικός μοι ήνοιξεν εξ ήμισείας σεσηπιάν ξυλίνην θύραν. 'Επί τρεις ολόκληρους ώρας προέβαινον περιλυπος και μόνος διά μέσου τών χόρτων, τών ακανθών και τών τριβόλων, επάτουσιν παντοῦ συντρίμματα τών γλυπτικῶν άριστουργημάτων και έρείπια της άρχιτεκτονικής, έως οὔ διήλθον άπασαν σχεδόν τήν έρημον· ο Καρακάλλας, οι 'Ιταλοί και ο χρόνος

οὔτε του Λυκείου, οὔτε της Στοας, οὔτε της 'Ακαδημίας εφείσθησαν, άλλ' εζήλειψαν ως και τὰ άμυδρότερα αυτών ίχνη.

'Επειτα έπροσπάθησα νά έρευνησω τὰ ύπολειπόμενα, όσα όπωσοῦν έγνωρίζοντο, έσπευδόν δὲ εις τούτο ως αν εκινδύνευον νά εκλείψωσι τῆ επαύριον, ή ως αν ο Καρακάλλας έμελλε νά άναζήσῃ κατά τήν νύκτα εκείνην. 'Οποιαν δὲ χαράν ήσθανόμην ότε μεταξύ τών φρυγάνων και υπό τινα κισσόν ή θάμνον διέκρινον τεμάχιόν τικίονος! έπορευόμην, Ιστάμην, έτρεχον άλληλοδιχόχως, οὔτε έδαρυνόμην νά παρατηρῶ τήν λειοδή χροιάν τών λειψάνων εκείνων, διεσκορπισμένων υπό κυανοῦν οὐρανόν επί διηνητισμένου τάπητος.

'Ηθέλησα προσέτι νά επισκεφθῶ και τους εκατόν θαλάμους, όπου έστάθμευον οι Πραιτωριανοί φύλακες. Συκῆ ειτεχώρησεν υποκάτω του θόλου τινός τών δωματίων τούτων εκτεινούσα ένα τών κλάδων της, αι δὲ ακτίνες του ήλιου, εισδύουσαι διά του τοίχου, ώριμάζον συντόνως τους καρπούς της, εις τὰ περίξ δὲ ήσκουν βόμβον μελισσών.

'Αλλ' ήδη έγίνετο όψια, ο δὲ ήλιος μετ' ολίγον έδυε· προχωρών δὲ εις τὰ άγρια φυτά, απήνητσα και θηριοτροφείον πλησίον του καταπίπτοντος ναοῦ του Διός. 'Ανεπαύθην αυθή επί πεύκης, ήκουσα, άντικρῶ τῆ; καλύθης όπου έβρουχάτο ποτὲ ο λέων, ψάλλουσαν τότε τήν άρδόνα, ή δὲ φωνή της έφαινετο συνοδευομένη και από τον ψιθυρισμόν τινός βείθρου, διαχωρόμενου εις τήν πόαν.

'Ησκουν λοιπόν έναλλάξ τὸ βείθρον, τήν άρδόνα και τήν σιωπήν· πόσον ήδυνόμην! « Πρηνεινοτάτη και έπέραστος ήτυχία! 'Ελεγον κατ' έμαυτόν, καθὼς διαμένεις διαρκῶς εις τον εύρύχωρον τούτον τόπον, κατοίκησον και εις τήν ψυχῆν μου! 'Ακολούθει μοι έν μέσφ τών παθών της κοινωνίας, τών παντοίων κακῶν, τὰ όποια ύποφέρουσιν οι έντός αυτης διάγοντες, και τών δεινών όσα προξενουσι δωρεάν εις άλλους! Μάκρυνον άπ' έμοῦ τὰς θλίψεις, αι όποιαί βατανίζουσιν ακαταπαύστως τον κρίνοντα τους άπατεώνας άνθρώπους, τὸ παλίντροπον τών πραγμάτων, τήν πρόσκαιρον ζωήν και τον επικείμενον θάνατον!»

'Αλλά τέλος εισήλθεν εις τήν προσφιλή εκείνην έρημίαν ή μήτηρ τών μεγαλοπρεπύγων άνείρων γυξ και με έδίωξεν.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΥΣΙΩΝ ΠΑΡ' ΟΘΩΜΑΝΟΙΣ. — Η θυσία, ή τελουμένη πανδημώς παρά τοις Οθωμανοίς τήν δεκάτην ημέραν του Ζιλχιτζέ, τελευταίου μηνός του Τουρκικού έτους, ή διακρινομένη υπό τὸ ὄνομα Ἰδδὶ - κου ῥά μ πιν ή ἀπλούστερον Κουρμπάν - μπαϊράμ (έορτή των θυσιών), τελεῖται πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης θυσίας, ήν ἐτέλεσεν ὁ Μωάμεθ ἐν Μίνα, πολιχνίῳ πλησίον τῆς Μέκκας κειμένων, ἐν καιρῷ τῆς πρώτης του ἐστρατείας. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ ἅγιον, τὸ ὁποῖον ἕκαστος Μουσουλμάνος ἔχει νὰ πορευθῆ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον εἰς προσκύνησιν τῆς Μέκκας, ἀπαξ τοῦλάχιστον ἐν τῇ ζωῇ του. Τινὲς διατείνονται ὅτι αὐτὸς ὁ Μωάμεθ διέταξε τὴν θυσίαν ταύτην πρὸς ἀνάμνησιν τῆς θυσίας τοῦ Ἀβραάμ.

Ἡ πάνδημος αὐτὴ θρησκευτικὴ ἐορτὴ τελεῖται ἀκριβῶς καθέκαστον ἔτος, πανηγυριζομένη μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἐν δημοσίαις καὶ ἰδιωτικαῖς εὐθυμίαις καὶ ἐν ἀρχῇ ὑπὸ πάντων τῶν Ὀθωμανῶν, ὁποῦδήποτε γῆς καὶ ἂν εὐρεθῶσιν. ὑποχρεοῦνται δὲ πάντες, ὅσον πτωχοὶ καὶ ἄποροι καὶ ἂν ἤθελον εἰσθαι, νὰ σφάζωσιν ἅνα ἐν τοῦλάχιστον πρόβατον. Ὁ ἴδιος Σουλτάνος, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πομπῶδους ἐωθινῆς προσευχῆς εἰς τὸ τζαμίον, ἐπανερχόμενος ἐν παρατάξει εἰς τὰ Βυζαντινὰ ἀνάκτορα, ὑποχρεοῦται νὰ σφάξῃ πρὸ τοῦ πυλῶνος χρυσόκερων ἄρνα, πάντες δὲ εἰ ἄρχοντες καὶ εἰ ἐν τέλει ἀσπάζονται τὸν πόδα αὐτοῦ, καθήμενον ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς θρόνου ἐν μέσῳ τῆς πρὸ τῶν ἀνακτόρων πλατείας.

Πολλὰ μερίδες τῶν κρεάτων τῶν θυσιῶν τούτων διανέμονται ὑπὸ τῶν εὐκαταστάτων εἰς τοὺς πτωχοὺς παντὸς θρησκευματος ἀδιακρίτως.

ΕΠΙΘΑΛΛΙΟΝ. — Ὁ γάμος παρεβλήθη εὐφρόσυνα πρὸς τὸ κλωθίον τῶν πτηνῶν. τὰ ἐξωθεν περιιπτάμενα πτηνὰ προσπαθοῦν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτὸ, ἐνῶ τὰ ἐντὸς ζητοῦν ἐναγωνίως νὰ ἐλευθερωθῶσιν. Ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης σύγχρονός τις ποιητῆς ἠρῶσθη, φαίνεται, τὸ ἐξῆς δημοτικὸν καὶ χαρὶεν ἐπιθαλάμιον:

Εἰς γάμος παρεβλήθη ἀκοὸς ὀλόγυρά σου εἰς τοὺς ἀνύμφους τοὺς ἐκεῖ νὰ λιν « Καὶ ἔς τὰ δικά σου! » Σελήν καὶ ἀκατάκρῖτον τὸ στόμα πῶ τὸ κραινεῖ! εἰς φυλακὴν ἐμβάινει τις καὶ ἐπιταλκίζεσθαι, ἀλλ' εἰς τοῦ γάμου τὸ κλωθὶ ἐμβέβηκεν; ἀπορίνει.

ΤΟ ΔΥΣΒΕΙΧΝΙΑΣΤΟΝ ΤΗΣ ΛΗΘΕΙΑΣ. — Ὅτε ὁ Γίβων ἐμόχθει συγγράφων τὸ ἀληθῶς πολύμο-

νον σύγγραμμά του Περὶ παρακμῆς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους, ἤκουσεν ἡμέραν τινὰ θόρυβον καὶ κραυγὰς ὑπὸ τὴν οἰκίαν του. κατὰ βάς δὲ ἀμέσως μετὸν κάλαμον ἐπὶ τοῦ ὧτιος. ἐξῆτι πληροφορίας περὶ τῶν διατρεχόντων. Ὁ εἰς τῷ ἔλεγεν ὅτι συμπλέκονται διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ὁ ἕτερος δι' ἄλλην, ὁ τρίτος δι' ἑτέραν, ὁ τέταρτος διὰ τὴν δεῖνα ὑπόθεσιν, ὁ πέμπτος ὅτι ἐκεῖνος ἐποίησε τὴν ἀρχὴν, ὁ ἕκτος ὅτι ὄχι ἐκεῖνος ἀλλ' ὁ ἕτερος, καὶ καθεξῆς. «Βαβαί! ἀνέκραξε περίλυπος ὁ μέγας ἱστοριογράφος. ἐὰν ὑπ' αὐτὰ τὰ παράθυρά μου καὶ πρὸ τῶν ὀρθαλμῶν μου δὲν δύναμαι νὰ ἐξηνχιάσω τὴν ἀλήθειαν, ὁποῖα ἀληθείας δύναμαι νὰ ἐξηνχιάσω ψηλαφῶν ἐν τῇ πυκνῇ ὁμίχλῃ τοσοῦτων παρελθόντων αἰῶνων!»

ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ. — Ὁ Δάντης καὶ ὁ Κέκκος ἐτυνεῖθίζον νὰ προτείνωσι μεταξὺ τῶν διάφορα φιλοσοφικὰ προβλήματα εἰς λύσιν. Ἐπρόκειτο νὰ ἀπορῶνθῃσι μίαν ἡμέραν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἂν ἡ τέχνη δύναται νὰ ὑπερτερῆσῃ τὴν φύσιν. Ὁ Δάντης ἤτο γνώμης ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπιτευχθῆ τὸ τοιοῦτον, καὶ ἔφερεν ὡς παράδειγμα τὴν γάταν του, ἣν ἐτυνεῖθισε νὰ ἴσταται κρατούσα μεταξὺ τῶν δύο ποδῶν τῆς ἀναμμένην λαμπάδα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου του. Ὁ Κέκκος, ὅστις ἤτο τῆς ἐναντίας γνώμης, εἰτέρχεσθαι τὴν ἐπαύριον εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Δάντη καθ' ἣν στιγμήν τὸ ζῶον ἐξετέλει τὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ ἐξαγαγὼν κρυτίον περιέχον δύο μικροὺς ποντικούς ἀφῆκεν αὐτοὺς πρὸ τῆς γάτας, ἣτις, βίψασα ἀμέσως τὴν λαμπάδα, ἔτρεξε διὰ νὰ τοὺς συλλάβῃ. Ὁ Δάντης ὠμολόγησεν ὅτι ἐνίκηθη, καὶ εἰς τὴν Θεσίαν Κωμῳδίαν του ἐξήτησε νὰ ἐπανορθῶσῃ τὸ σφάλμα του, ἐκφραζόμενος ἐν τινὶ σίγῳ οὕτως: «Ἡ φύσις εἶνε θυγάτηρ τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡ τέχνη εἶνε ἐγγυῆ τῆς.»

ΓΝΩΜΙΚΑ ΣΟΦΩΝ. — Ἡ καρδίκα τῶν μωρῶν εἶνε εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, ἡ δὲ γλῶσσα τῶν φρονίμων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν.

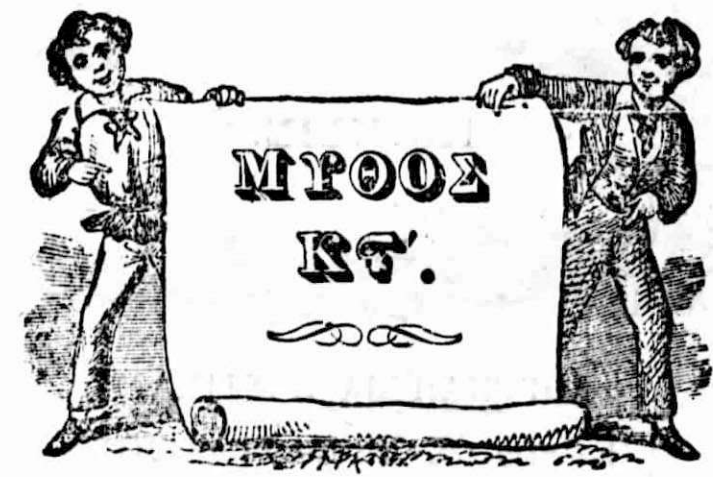
— Ἄνθρωπος λάλος καὶ ἀθυρόστομος εἶνε ἐπιστολὴ ἀσφράγιστος, τὴν ὁποῖαν πᾶς τις δύναται νὰ ἀναγνώσῃ.

— Οἱ ἔχοντες ὀλιγώτερα βιβλία ἀναγινώσκουσι περισσότερα.

— Ἐξοχόν τι βιβλίον ἐν μεταφράσει ὁμοιάζει μέγαν ἄνδρα ἐν ἐξορίᾳ.

— Ἡ ἀμάθεια εἶνε νύξ τοῦ πνεύματος, καὶ νύξ σκοτεινὴ καὶ ἀσέλγος.

— Ὁ μωρὸς πῖτὲ δὲν θαυμάζει ἑαυτὸν τσοῦτον, ὅσον ὅταν πράττῃ ἀνοησίας.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΩΠΠΗΣ.

Λίσσπος ὁ μυθογράφος, ἀγνοῶ τίς ἡ αἰτία, εἰς τὴν Ἀλωπού νὰ δῶθι συνειθίζει τὰ πρωτεῖα ὡς πρὸς τὴν κατεργασίαν καὶ τοῦ νοῦ τὴν πονηρίαν.

Μήπως τάχα καὶ ὁ Λύκος ἐν ἀνάγκῃ δὲν ἠξέυρει, ὅταν ἡ τοῦ ἄλλου θῆλη τὴν ζωὴν νὰ χανδακώσῃ ἢ τὴν ἑαυτοῦ νὰ σώσῃ, μηχανὰς πολλὰς νὰ εὕρῃ;

Ἔγω λόγους νὰ πιστεύσω πῶς τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτω, καὶ ἴσως ὁ διδάσκαλός μου ἀπατάται ὡς πρὸς τοῦτο. Ἡ ἐξῆς πλὴν ἱστορία μαρτυρεῖ τὸ ἐναντίον, καὶ εἰς τὴν Κερδῶ ἀφίνει τὴν τιμὴν καὶ τὸ βραβεῖον.

Εἰς βραθὺ αὐτὴ πηγάδι ἀντανακλωμένη εἶδε τὴν σελήνην ἕνα βράδυ, καὶ ἐνόμισε τυρίον βρεῖ βλέπει πεινασμένη ἔτυχ' ἐνταῦθ' νὰ ἦνε. Δύο κάρδοι κρεμασμένοι ἐκ τροχίσκου με στρούλιον, τὰ ὑγρὸν ἀναβιβάζουν διαδοχικῶς στοιχεῖον.

Καὶ λοιπὸν, καιρὸν δὲν γάει πιάνεται ἀπὸ τὸν ἕνα κάρδον εὐμύρορα καὶ φθάνει εἰς τοῦ πηγαδιῦ τὸ βάθος. Τότε εἶδε μετὰ πολλὴν τῆς λύπην τὸ φρικτὸν τῆς λάθος· ἐπειδὴ πῶς νὰ ἐξέλθῃ δυστυχῆς! ἐκ τοῦ πυθμένος, ἂν ἐπίσης πεινασμένος ἄλλος τις αὐτῆς δὲν ἔλθῃ νὰ διαδεχθῆ τὸν τόπον, γελασθεῖς μ' ὅμοιον τρόπον;

Μία δὴν περσοῦν ἡμέραι καὶ ψυχίστα δὲν ἐφάνη ἔς τὸ πηγάδι· ἐκεῖ μέσα τῆς ἐγράφητ' ἠ ἀποθάνῃ! Ὁ καιρὸς ὅπου διαβάνει καὶ δὲν μένει εἰς τὸν τοῦτο ἀλλοιώσει τὴν σελήνην, καὶ τοῦ κύκλου τοῦ λαμπροῦ τῆς ἔλλειπεν ἕνα κομμάτι.

Ἀύπη καὶ ἀπελιπία τὴν Κυρ' Ἀλωπού ταραττεῖ α' Ἐδῶ, ἔλεγε, τὸ νῆμα τῆς ζωῆς νὰ ἔτελεύσω!

Ἄλλ' ἰδοὺ μετὰ δεψασμένον λάρυγγα ἐκεῖ περῆ ἕνας Λύκος· ἡ Κυρὰ τοῦ φωνάζει ἀπὸ κάτω: « Σύντεκεν, νὰ σὲ φιλεύσω « εἶπα βλέπεις τοῦτο; εἶνε, Λύκε φίλτατε, τυρίον « πλὴν, σὲ λέγω, πρᾶγμα θεῖον!

« ὁ θεὸς ὁ Πάν ὁ ἴδιος τῶπῆξεν ἀπὸ τὸ γάλα « τῆς Ἰοῦς τῆς ἀγαλάδας· καὶ ὁ Ζεὺς ἂν ἀρρωστούσε, « εὕρισκε τὴν ὄρεξίν του ἔς τὴν στιγμήν, ἂν ἐστειμποῦσε « ἀπὸ τοῦτο μία στάλα.

« Ἐραγα ἐγὼ δλίγον ὅσον λείπει, τὸ δὲ ἄλλο « εἶνε διὰ σὲ, καὶ εἶνε ἀρκετὸν δὲν ἀμβιβάλλω. « Ἐθαλα αὐτοῦ καὶ ἕνα κάρδον δι' αὐτοῦ εὐκόλως « καταβάνεις ὅπου εἶμαι. » Τῆς ἐπέτυχεν ὁ δόλος.

Ὁ μωρόπιστος ὁ Λύκος εἰς τὸν κάρδον ἀναβάνει· μετὰ τὸ βάρος του σηκώνει παρεῦθε τὸν ἄλλον κάρδον· ἡ Κυρ' Ἀλωπού γλυτόνει, καὶ αὐτὸς ἔς τὴν πάτον μένει.

Μὴ γελῶμεν μετὰ τὸν Λύκο! Πόσοις, φεῖ δὲν σαγηνεύει καὶ εὐτελέστερον πολλὰς νέγδης ἢ μικρὰ τιμῆς; εὐκόλως καθεὶς πιστεύει, ὅτι ἡ πολὺ φοβεῖται ἢ πολὺ ἐπιθυμεῖ.

ΠΟΡΚΕΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ.

Κατὰ τὴν παραμονὴν φοβερῆς μάχης παρουσιάσθη εἰς τὸν Γάλλον Στρατάρχη Δὲ Τουρὲν ἀξιωματικὸς τις καὶ ἁ Στρατάρχα! τῷ εἶπε, κινδυνεύει ὁ πατήρ μου ἐδῶ πλησίον· δότε μοι τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγω νὰ τῷ ἀποδώσω τὰ τελευταῖά μου γρῆν. Ὁ νοτίμων Στρατάρχης, ἐνοήσας ἀμέσως ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς του ἐκεῖνος ἐπροφασίζετο προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις, « Ὑπαγε, τῷ εἶπε, νέε μου εἶλε· τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα μακροχρόνιος γένῃ ἐπὶ τῆς γῆς. »

Φραγκισκανός τις, ὅστις ἔγεινεν Ἐπίσκοπος, ἠθέλησε βραδυτέρου νὰ γίνῃ Καρδινάλιος, διὸ καὶ ἔκαμε τὰς παραστάσεις του πρὸς τὸν Πάπαν. Ἄλλ' οὗτος τῷ εἶπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προβῆ εἰς τὴν χειροτονίαν ταύτην, διότι τῷ ἐπληροφόρησαν ὅτι ἦτο μικτῆς καταγωγῆς. Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη παρεθύ: « Ἡ Ἀγιότης σου ἔκαμε τοσους ἄλλους ὄνους καρδινάλιους, καὶ τώρα διατάζει εἰς ἕνα ἡμίονον;

Ἰατρός τις, βλέπων ὅτι εἰς τῶν φίλων του ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ τὴν ὄρασιν ἐξ αἰτίας τῆς ἰνοποσίας του, τὸν συνεβούλευσε νὰ παραιτήσῃ τὸν οἶνον ἂν ἤθελε νὰ διατηρήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκεῖνος ὁμῶς, μὴ δυνάμενος νὰ ἀφήσῃ πολυχρόνιον ἔξιν, ἣτις κατήνησε δευτέρα φύσις, ἀπεκρίθη: « Προτιμῶ, ἱατρε, νὰ γάσω τὰ παράθυρα, παρὰ νὰ ἀφήσω νὰ χαθῆ τὸ σπῆτι. »

Χωρικός τις, πορευθεὶς πρώην τινὰ εἰς τὸν ἀγρόν του, εἰς ὃν εἶχε σπεῖρει φατούλια, τὸν βλέπει πλήρη στρατιωτῶν τῆς Ἑλβετικῆς φρουρᾶς, ἣν ἐπεθεώρει τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὁ βασιλεὺς. « Θαῦμα! θαῦμα! » κρᾶζει διαρρήγνυμος εἰς κραυγὰς ὁ χωρικός, ἅμα ἰδὼν τὸν βασιλέα πλησιάζοντα. — Τί ἔχεις, ἀνότε, καὶ στί;

γλιζεις οὕτω; τῷ λέγει ἀξιωματικός τις. Ἄλλ' ὁ χωρικός τὸν σκοπὸν τοῦ: « Χριστὲ καὶ Παναγία μου, τί θαῦμα βλέπουν τὰ ἄματιά μου! » ἐξακολουθεῖ φωνάζων, ἕως οὐ ἀκούσας ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, τὸν προσκαλεῖ καὶ τὸν ἐρωτᾷ τί θαῦμα βλέπει καὶ φωνάζει οὕτω. — « Μεγαλειότητά μου, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός, μὰ τὴν ζωὴν μου εἶμαι πολὺ καλὰ βέβαιος ὅτι ἐφύτευσα φασούλια εἰς τὸν ἀγρόν μου, καὶ ὁμοῦ βλέπω ὅτι ἐξεφύτρωσεν τάγμα ὀλόκληρον Ἑλθετῶν! » Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε διὰ τὴν πονηρίαν τοῦ χωρικοῦ, καὶ τὸν ἀπεξήμιωσεν ἀμέσως.

Νεοπολιτανὸς εὐπατρίδης ὑπέστη δεκατέσσαρας μονομαχίας διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἰδέαν του, ὅτι ὁ Δάντης ἤξιζε καλλήτερον τοῦ Ἀριόστου. Πληγωθεὶς δὲ ποτε θανατηφόρως ὁ τρομερὸς οὗτος καὶ ἐνθουσιώδης ὑπερασπιστὴς τοῦ Δάντου καὶ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ θανάτου, ἀνέκραξε θλιβερώτατα: « Αἱ μονομαχίαι γίνονται μὲ αὐτὴν δεκαπέντε, καὶ ὁμοῦ οὔτε τὸν ἕνα ἀνέγνωσα οὔτε τὸν ἄλλον! »

Ὁ Βολταῖρος ἔλεγε περὶ τοῦ Μαρτιῶ, ἐταίρου τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ περιφθόμου δραματοποιῦ: « Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει ὅλα τὰ μονοπάτια τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, φαίνεται ὁμοῦ ὅτι ἀγνοεῖ τὴν εὐθείαν ὁδόν. »

Εὐθυμὸς τις καὶ φλύαρος Κυρία ἀπηύθυνεν ἐν συναναστροφῇ μυρίας ἐρωτήσεις πρὸς τὸν Μοντεσκίω, εἰς ἃς οὗτος οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὁ σοφὸς, χάσας τὴν ὑπομονὴν του, ἐξελέξατο ὡς κατάλληλον στιγμὴν ἀπαντήσεως τὴν ὕμνον, καθ' ἣν ἡ περιττολόγος Κυρία τῷ ἠρώτα τί ἐστὶν εὐδαιμονία. — « Εὐδαιμονία παρὰ ταῖς ἡγεμονίαις, ἀπῆντησεν ὁ σοφὸς, εἶνε ἡ γονιμότης, παρὰ ταῖς γυναιξίν ἡ στείρωσις, καὶ ἡ κωφότης δι' ἐκείνους, οἵτινες εὐρίσκονται πλησίον σας. »

Φιλάργυρος τις ἀπολήσκειν, ἠρωτήθη ἂν ἤθελε νὰ σημάνωσι τοὺς κώδωνας εἰς τὴν κηδεῖαν του. « Καὶ πόσα θὰ πληρώσω; ἠρώτησε. — Τρία δίστηλα, τῷ ἀπεκρίθησαν. — Τότε λοιπὸν ἄς λείψῃ τὸ σήμασμα τῶν κωδῶνων! » ἐκραξεν ὁ ψυχρὸς ἀργῶν γλίσχρος.

Νεόπλουτος τις Γατσόνος ἔλεγεν: « Ὅλα τὰ σκεύη μου εἶνε ἀργυρᾶ, μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ σιδηροῦ λέβητός μου. »

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΕΝΣΤΙΧΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἡ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ.)

15.

Ἡ γυνή, ὅπου τοὺς ἀνδρας τυραννεῖ καὶ τιμωρεῖ, πόσον εἶνε λανθασμένη! τί τρελλή καὶ τί μωρή!

16.

Ἦσα νέα εὐειδῆς γίνεται καὶ πολεμία. Τοῦτο εἶνε φυσικόν. τὸ λοιπὸν μὴ πολλαλὰ — μίαι!

17.

Ἐγὼ πάντοτε ὡς ἦριος μὲ αὐτὰς φιλονεκῶ, καὶ ἂν μὲ φιλοῦν κερδαίνω, καὶ ἂν τὰς φιλοῦν νικῶ.

18.

Τῆς καρδιᾶς μου ἔς τὴν καρδίαν σου τοὺς σπασμοὺς ἄς ἐλαφρόσω! ἂν σκληρά! ἄς ἐννοῦσες τί θὰ πῆ τὸ ἔλα Φρόσω!

19.

Δασμὸν εἰς ἔρωτα πιστὸν καὶ σὺ φιλοφροσύνην προσφέρεις, φῶς μου, προσφιλή! κ' ἐγὼ φιλοφροσύνην.

ΛΙΝΙΓΜΑΤΑ.

48.

Λίνιγμά τι σῆς προβάλλω εὐκόλον κ' ἀπλοῦν ... ἐμέ. εἶν' ἀδύνατον νὰ κτίσῃς θέμεθλα χωρὶς ἐμέ. Σὺ τὴν κορυφὴν μου δείχνεις ὅταν ἐλθῆς, ἐμπρησμέ, καὶ εἰς σὲ τοὺς πόδας ἔχω αἰωνίως, ποταμέ. Κ' ἐμπροσθεν ἐμέ φωνάζουν κ' ὀπισθεν πάλιν ἐμέ, καὶ σὺ, πόλεμε, ἐβάφης ὡς τὴν μέσην εἰς ἐμέ. Γράμμα, φίλε μου, δὲν εἶμαι — Γ' λοιπὸν, ὦ πειρασμέ! — Γ' εἶμαι ὅα τὸ ἴδῃς τότε, ὅταν εὕρῃς, φίλ', ἐμέ!

Σ: Κ. ΚΑΡΥΔΗΣ.

49.

Μὲ τὰ τρία μου τὰ πρῶτα εἶμαι δῶρον τοῦ Ἰψίστου, ὅτε ἔς τὴν Κοσμογονίαν ἐξετέλει ἔργα Κτίστου τὰ δὲ ἄλλα μ' ἐπιβάλλουν βασιλέων Κυβερνήσεις. βᾶσιν ἔχουσαι καὶ μέτρον τὰς ἰδίας των θελήσεις. Σ' τὸ ἀκέφαλον πλὴν τούτου ὅπως φθάσῃς κοπιᾶσεις τοῦ ἐξ ὄλου μου τὴν φύσιν βλέπων πάντοτε θαυμάσεις, καὶ φωνάζεις ἀπορῶν:

Ὁ: ἐμεγαλύνθη, Πλάστω, ἔργα τὰ τῶν Σ' ἡ χειρῶν!

Γ. Κ. ΜΟΥΣΙΑΔΗΣ.

20.

Εὐκόλος εἶν' ἡ λύσις μου. — Τὸ ὄνομα ἐμοῦ εἶνε συγγενὸς ὀνομα ἔθνους καὶ ποταμοῦ.

Γ. Μ. ΒΑΝΝΙΕΡΗΣ.

ΛΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 17 ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Γέρας — θέρας — κέρας — πέρας — τέρας.

Ο ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΙΑ'

Συμπέρασμα.

« Ἀναβλέψατε εἰς τὸ ὕψος τοῦ ὀφθαλμοῦ ὑμῶν, καὶ ἴδετε τίς κατέδειξε πάντα ταῦτα. »

(Ἠσάκις Μ'. 26.)

ΠΑΝΤΕΣ λοιπὸν οἱ πλανῆται περικυκλοῦνται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὑπὸ εἶδους ἀτμοσφαιρας, ἀναλόγου πρὸς τὴν μάξαν τοῦ ὄγκου καὶ τὴν φυσικὴν αὐτῶν σύστασιν. Ἄν ὑποθεθῇ πλανήτης μὴ ἔχων ὀλοτελῶς ἀτμοσφαιραν, πρέπει τότε νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ὕλη τῶν πλανητῶν εἶνε πάντῃ ἄλλοια ἐκτὸς τοῦ οὐπερ γνωρίζομεν, καὶ ὅτι δὲν ἔχει οὔτε τὰς φυσικὰς οὔτε τὰς χημικὰς ιδιότητες ἐκείνας, αἵτινες γνωσταὶ εἰσὶν ἡμῖν. ἐξ οὗ θὰ προήρχοντο ἐξ ἀνάγκης ἄλλοι μηχανικοὶ νόμοι. Καὶ τότε ἂν ἡ ὕλη αὕτη ὑπετάσσετο εἰς ἄλλους νόμους, πᾶν ὅ,τι οἱ σοφοὶ μας γνωρίζουσι περὶ τοῦ ὄγκου, περὶ τῆς πυκνότητος καὶ περὶ τοῦ σώματος τῶν ἀστέρων θὰ ἦν ἀπλή εἰκασία, καὶ θὰ ἦνε τότε πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι κατὰ τύχην ἀνεκάλυψαν καὶ προείπον τὸν καιρὸν ἀκριβῶς τῶν ἐκλείψεων, τὴν πορείαν τῶν ἀστέρων, τὴν ἐμφάνισιν τῶν κομητῶν, κτλ. κτλ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ πᾶσα ἡ ἀστρονομικὴ ἐπιστήμη, πάντες οἱ νόμοι τῆς κινήσεως, οἱ ἀνακαλυφθέντες ὑπὸ τοῦ Νεύτωνος, τοῦ Κέπλερ καὶ ἄλλων περιωνύμων μαθηματικῶν, θὰ ἦσαν ἀπλῶς μῦθοι, εὐρεθέντες μᾶλλον ὑπὸ τῆς τύχης ἢ συμπτώσεως, καὶ ἀγυρταὶ τρις χειρότεροι τῶν προρρήσεων τοῦ Νοστράδαμου, τοῦ Καγγιόστρου, κτλ. Καὶ τοῦτο οὐ μόνον ὕβρις πρὸς τὴν ἱερὰν ἐπιστήμην εἶνε, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν θεότητα, ἥτις, πλάσασα τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἰδίαν καὶ ὁμοίωσιν, γύδοκῃτε νὰ τὸν προικίσῃ μὲ μέρος τῆς ἀνεξαντλήτου Λύτης σοφίας, ὅπως βοηθούμενος ὑπ' αὐτῆς προβαλεῖν ἀδιαλείπτως εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἐξέτασιν καὶ θεωρίαν τῶν θαυμασίων τῆς φύσεως, καὶ ἀνα-

γνωρίζων οὕτω τὸ παντοδύναμον τῆς δημιουργησάσης τὸ σύμπαν δυνάμει, δοξάζῃ αὐτὴν κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμὴν.

Συγκρίνοντες λοιπὸν τοὺς πλανήτας μετὰ τῆς Γῆς, παρατηροῦμεν καταπληκτικὰς τῶντι καὶ ἐξαισίας πρὸς αὐτὴν ἀναλογίας: Οἱ πλανῆται ἔχουσι σχῆμα ἐλλειψοειδῆς ὡς ἡ Γῆ, ἀτμοσφαιραν ὡς ἡ Γῆ, μάξαν τῆς αὐτῆς περιπέου φύσεως μὲ τὴν Γῆν, διότι παρατηροῦνται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν καὶ στερεαὶ καὶ θάλασσαι καὶ ζῶναι πάγου. Περὶ αὐτοὺς κινουῦνται δορυφόροι, ὡς περὶ τὴν Γῆν ἡ Σελήνη, καὶ κατὰ νόμους ἀκριβῶς τοὺς αὐτοῦς. Λαμβάνουσι τὸ φῶς αὐτῶν παρὰ τοῦ Ἡλίου ὡς ἡ Γῆ, καὶ μὲ τὰς αὐτὰς περιπέου ἀναλογίας ἐκτελοῦσι τὴν περὶ τὸν μέγαν τοῦτον φωστῆρα περιστροφὴν των, ὡς καὶ τὴν ἰδίαν περὶ τὸν ἄξονα αὐτῶν ἀνακύκλῃσιν. Ὡστε τὸ φυσικόν ἐξ ἀναλογίας συμπέρασμα εἶνε ὅτι, ἐπειδὴ ἡ Γῆ καὶ οἱ πλανῆται σχηματίζουσι τὴν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας κέντρον καὶ αἰτία κινήσεως εἶνε ὁ μέγας Ἡλιος, φυσικῶ τῷ λόγῳ πρέπει νὰ ἔχωσι καὶ ὅλας τὰς ιδιότητάς τῆς Γῆς. Ὡστε οὐδῶλος παράλογον ἤθελεν εἰσθεῖν ἂν φαντασθῶμεν καὶ ὅτι κατοικοῦνται ἀκόμη ὑπὸ μυριάδων ὄντων, ἀγνωστοῦ φύσεως καὶ ἀναλογίας πρὸς ἡμᾶς, δι' ὧν ὑμολογεῖται ἐντελέστερον ἡμῶν ἴσως τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Ἰψίστου, καὶ θαυμάζονται τελειότερον τὰ θαυμαστά ἔργα τῆς πανσόφου Αὐτοῦ δεξιᾶς.

Ἐξ ὑψηλοτάτων ἐπίσης ὑπολογισμῶν καὶ συνδουσιῶν τῶν περιφημοτέρων μαθηματικῶν τῆς Εὐρώπης ἐξήχθη συμπέρασμα, ἀποδεικνύον τὸ σχετικῶς (1) ἀμετάβλητον τῆς κινήσεως τοῦ Ἡλιακοῦ συστήματος. Ἰδοὺ οἱ κυριώτεροι λόγοι, οἱ ἐξηγοῦντες τὸ φαινόμενον τοῦτο, ὅσους ἡδυνήθημεν νὰ συλλέξωμεν ἐκ διαφόρων ἀστρονομικῶν συγγραμμάτων:

Ἐπειδὴ ἡ ὕλη δὲν δύναται νὰ κατατρέψῃ ἢ νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἑαυτῆς κίνησιν, ἀναγκαιῶς ἡ κίνησις εἶνε διηνεκῆς, ἐκτὸς ἂν τι, παρεμβάν, ἐμποδίσῃ τὸ κινούμενον. Ἐνεκα τριβῆς καὶ ἄλλων αἰτιῶν ἀδυνατοῦσιν ἢ ἐμποδίζονται ἐνδελεγεῖς κινήσεις ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν συμβαίνει ὁμοῦ: τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Οἱ πλανῆται κινούμενοι εἰσὶν ἀληθῆ ὠρολόγια, καὶ χρονόμετρα παντοτεινὰ καὶ

(1) Διότι γενικῶς ὑπελογίσθη ὅτι καθ' ἕκαστον ἔτος τὸ ἡμέτερον ἡλιακὸν σύστημα πλησιάζει 150,000,000 μιλίων πλησιέστερον εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐπὶ ἐντὸς 100,000 ἰτῶν θίλει φθάσει τὸ σημεῖον ὅπου ἐκείνος νῦν ὑπάρχει. Ἀλλὰ πῶς κατ' αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα θίλει μεταβῆ ἢ ἀστειρισμὸς ὅστος εἶνε δύσκολον νὰ ἐρισθῇ.

ἀκριβῆ· οὐδὲ τοῦ ἐλαχίστου δὲ μορίου τῆς ὕλης ἢ κινήσεως, ὡς οὐδ' αὐτὴ ἢ ὕλη, δύναται παντάπασι νὰ μηδενισθῆ. Ὁ ἀήρ, ἀπαξ τεθείς εἰς κινήσιν, οὐδέποτε ἀναστέλλεται· ἢ ἐκ τῆς ἐκφωνήσεως μιᾶς λέξεως ἐγειρομένη κίνησις ἐξαιρουμένη πάντοτε, καὶ ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ἀμμοσφαίρας εἶνε γεγραμμένον πᾶν ὅτι εἶπε ποτὲ ὁ ἄνθρωπος. Τὰ ὕδατα καὶ ἡ γῆ φέρουσι τὰ ἔργα τῶν ἡμετέρων πράξεων, ὡς ὁ ἀήρ τὰ τῶν λόγων ἡμῶν, καὶ ἐκάστη φρεὶς τῆς θαλάσσης κινεῖται μέγροι συντελείας τοῦ χρόνου. Ταιαύτη ἐστὶν ἡ ἐν τῇ κινήσει ἐμμονὴ τῆς ὕλης.

Παρατηρητέον δὲ ὅτι τὸ σφαιρικὸν σχῆμα ἦτο τὸ φυσικώτατον σχῆμα, ὅπερ ἰδύνατο πᾶν σῶμα νὰ λάβῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐκολώτατα κατὰ τύχην διαταρασσόμενον. Ἄν πλανήτης τις ἦτο ἀκριβῶς στρογγύλος, ἤθελεν ὑπόκεισθαι εἰς τὰς μεγάλας καὶ τυχαίας μεταβολὰς τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους· ἡ Γῆ δὲν εἶνε ἀκριβῶς στρογγύλη, ἐντεῦθεν τὸ ἀμετάβλητον τῆς θέσεως αὐτῆς ἢ τοῦ ἀξονός της, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ μήκος τῆς ἡμέρας τὸ αὐτὸ πάντοτε. Λέγοντες δὲ μήκος, δὲν ἐννοοῦμεν τὰς κατὰ διαφόρους ὥρας ἐναλλασσομένας ἡμέρας, ἀλλὰ τὴν ἐξακολουθησάντων καὶ διάρκειαν τῆς αὐτῆς τάξεως. Οὕτως αἱ ἡμέραι εἶνε γνωστὸν ὅτι εἰσὶν αἱ αὐταὶ ὡς ἦσαν πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν, οὔτε ἐν ἑκατοστῶν τοῦ δευτερολέπτου καθ' ἐκάστην μετεβλήθησαν, ὡς δεικνύεται ἐκ τῶν περιόδων τῆς Σελήνης· ἂν δὲ ἡ Γῆ ἦτο σφαιρική, ἤθελεν γίνεαι μεταβολαὶ περὶ τὴν θέσιν τῆς ἑξῆς ὡς ἐκ τῆς ἐπιρρείας τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης, καὶ τῶν ὑδάτων ὡς ἐκ τῆς ἐπιρρείας τῶν ἀνέμων.

Οὕτω καὶ οἱ πλείστοι τῶν πλανητῶν, ἐκτὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις εἶνε ἐλαφρὸς ὡς φελλὸς, δύνατον νὰ ἀποτελῶσιν ἐξαιρέσιν εἰς τὸ ἀμετάβλητον τῆς θέσεως τῶν ὑδάτων, ἂν τῶντι ὑπάρχῃ ὕδωρ ἐπ' αὐτῶν.

Παρατηρητέον δὲ καὶ ἂν αἱ κινήσεις αὐταὶ εἰσὶ διάρκειαι. Ὁ Νεῦτων ὑπόπτειεν ὅτι ὑπῆρχον διατάξεις τινὲς εἰς τὰς κινήσεις τῶν πλανητῶν, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἐργειάζετο ἡ παρέμβασις τῆς γαίης τῆς Θεότητος πρὸς ἐπανόρθωσιν αὐτῶν· πλὴν δὲν ἐνόησεν ἐντελῶς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συστήματος, οὔτε ὅτι οἱ πλανῆται ἐκἀνόηζον αὐτοὶ ἑαυτοῦς. Πᾶν μέρος τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος εἶνε καὶ διαταρασσόμενον καὶ διαταράσσον, οὐ-

δέποτε δὲ σῶματα ἐπέβησαν δις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὁρόμου, ἢ ἔσχον τὴν αὐτὴν τροχίαν καὶ δευτέρων· αἱ δὲ ἐπισυμβαινύσασαι μικραὶ καὶ ἀνεπαίσθητοι ἀνωμαλῖαι δὲν φθάνουσι μέχρι τούτων διαταράξεων, ὥστε νὰ γρηῃζῶσιν ἐπισκευῆς· ἐν τῷ μέτρῳ τῆς φαινομένης συγχύσεως ὑπάρχει πάντοτε ἀνάπαυσις τις. Οἱ πλανῆται ἔχουσι τροχιάς τόσοσιν κυκλωτερεῖς, ὥστε οὐδεὶς κίνδυνος περὶ συμπτώσεως αὐτῶν, καὶ ἀρκετὸς ὑπάρχει τόπος μεταξύ αὐτῶν, ὑπάρχοντος καὶ τοῦ Ἥλιου ἐν τῷ κέντρῳ πρὸς ῥύθμισιν τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν. Οἱ μικρότεροι τῶν πλανητῶν κείνται πλησίον τοῦ κέντρου καὶ πλησίον ἀλλήλων οὕτως, ὥστε εἰσὶ μακρὰν τῆς ἐπιρρείας τῶν μεζόνων· ὁ λόγος δὲ, δι' ὃν δὲν ἔχουσι δορυφόρους, εἶνε ὅτι οἱ δορυφόροι οὗτοι ἢ αἱ σελῆναι ἠδύνατο νὰ ἀρπαγῶσιν ὑπὸ τοῦ Ἥλιου. Ἡ Γῆ μας, ὁ μᾶλλον διαταρασσόμενος οὗτος πλανήτης τοῦ ὅλου συστήματος, ἔχει ἓνα μόνον δορυφόρον, πρὸς διατήρησιν τοῦ ὑπολοίπου ἰκανὴν λαμβάνει φροντίδα, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ φόβος μήπως τῷ τὸν ἀρπάσῃ μίαν ἡμέραν. Ἐτερος δὲ λόγος τῆς ἐμμονῆς ἐν τῇ κινήσει εἶνε ὅτι οἱ πλανῆται, ἂν καὶ κινούμενοι σχεδὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, δὲν εὐρίσκονται συχνάκις ἐν συζυγίᾳ, καὶ οὕτως ἀναιρεῖ ὁ εἰς τοῦ ἐτέρου τὴν ἐπενέργειαν. Πέντε ἢ ἕξ αὐτῶν ἔτυγον ἐν συζυγίᾳ πρὸ δύο χιλιάδων καὶ πεντακοσίων ἐτῶν, ἀλλὰ θέλουσιν παρελθεῖ ἑκατομμύρια ἐτῶν, πρὶν ὅλοι ἐλθῶσιν εἰς συζυγίαν. Εἶνε δὲ ἀληθὲς ὅτι οἱ κομηῆται περιόρῳσι τὰ μέσα τοῦ ἀμεταβόλου, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τόσοσιν μικροὶ καὶ ἐλαφροὶ εἰσιν, ὥστε ἄχρι τοῦδε οὐδὲν σχεδὸν σημαντικὸν ἀποτέλεσμα ἐπήνεγκον· αἱ δὲ τροχιαὶ τῶν εἰσὶ τόσοσιν ἐκκεντρικαί, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ἐνδέχεται νὰ ἔλθωσιν εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῶν πλανητῶν· πλὴν καὶ ἡ ὑπόνοια αὕτη ἀπεδείχθη ἐσφαλμένη.

Ἀνατείνοντες λοιπὸν συνεχῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, καὶ βλέποντες τὴν εἰς ἅπασαν τὴν ἀμετρον σωρείαν τοῦ κόσμου ἐπικεχυμένην θαυμασίαν διάταξιν, ἃς παρακινούμεθα συνεχῶς νὰ δοξάζωμεν καὶ νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν ἀπειροτέλειον καὶ πάνσοφον πάντων τούτων Δημιουργόν, Οὐ τινοσ ἢ μεγαλοπρέπεια ἐπήρθη ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ Α' ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΛΟΦΟΥ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ Α' ΕΤΕΙ ΤΗΣ ΕΠΤΑΛΟΦΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Α'. ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΑ.			
Τὸ κάτοπτρον.	Σελ. 3	'Αλληγορία.	5
Τὸ παγκόσμιον πανάκειον.	47	Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν Ἀγγέλων.	6
'Η στοργὴ τῆς μικρᾶς Μαρίας.	53	Τὰ δάκρυα τῶν Ἀγγέλων.	55
Τὰ νέα ἐνδύματα τοῦ Μεγάλου Δουκός.	57	'Η Ναχώμη.	42
'Η ἀπίδεά τῆς Κυρᾶ Πτώχειας.	49. 66	'Η χιών.	96
'Η ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως ἐξωσις.	52	'Αλληλογραφία δύο ὄνων.	403
Τὸ ὄνειρον τοῦ Βάν Δάελ.	54	'Ο χορὸς τῶν πετρῶν.	445
Τὸ στοίχημα.	63	'Ο ἄρχων Θεοδοσίος.	417
Τὸ φρικτὸν μᾶθημα.	+ 81. 98	'Εν μέσῳ τῶν ἀγρῶν.	455
Παράδειγμα υἱικῆς φιλοστοργίας.	84	Παραδόσεις καὶ παραβολαί.	448
'Ο ἀποκοπεὶς πλόκαμος.	88	Τὸ κύκνειον ᾄσμα.	461
'Ο παράδεισος καὶ ἡ Περσί.	144. 152	Τὰ ἄνθη τῆς Παναγίας.	480
Οἱ τέσσαρες μουσικοί.	150	Τὰ ἄνθη τῶν δασῶν.	244
Τζέδδα, ἡ εἰσαγωγή τῶν μεταξοσκω-		'Η ἐκλείψασα ἐξωτικῆ.	275. 294
λῆκων εἰς τὴν Εὐρώπην.	+ 145. 165	Νύδνη.	550
Κινεζικὸς γάμος.	193. 240	Τὰ λευκάνθημα.	404
'Ο μαγικὸς αὐλός.	209		
'Ο ὑπόδηματοποιὸς τῆς Σεβίλλης.	223. 244	Γ'. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.	
Οἱ τέσσαρες τρελλοί.	257. 275	'Αλέξανδρος ὁ μέγας καὶ ὁ Θράξ ληστής.	6
Δεινὸν ὁ ἔρωσ.	261	'Η θάλασσα.	404
'Η ζηλοτυπία.	289. 508	Οἰωνοί, δεισιδαιμονίαι καὶ προλήψεις.	466
'Ο μουσικὸς τῆς Μαρσβόργης.	305. 525	Τὸ νέον ἔτος, ὁ χρόνος καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.	477
'Αθηναῖς, ἡ θυγάτηρ Λεοντίου τοῦ φιλοσόφου.	324. 541	'Η νύξ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ἔτους, ἢ αἱ δύο ὁδοὶ τῆς ζωῆς.	496
'Η μικρὰ Σειρήν.	337. 556. 574	'Ο χρόνος καὶ τὸ μέλλον.	283
'Η ἀηδών.	355. 575	'Η περιγραφικὴ ποιησις παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις.	295
'Η Σιδερᾶ Βασίλισσα καὶ ἡ Μεταξω-	385. 403	Χρόνου φαίδου!	561
τῆ Βασίλισσα.	389	Αἱ γυναῖκες.	569
Τὸ Κάν-διλλί.		Τὸ ἔαρ.	594
		'Ο ἑναστρὸς Οὐρανός.	15. 50. 47. 65 79
Β'. ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΑ.			
Τὰ τρία πτερωτὰ ἄνθη.	Σελ. 4	95. 111. 127. 145. 159. 175. 191	
Τὰ ζωῆρια τοῦ Ἰπάνεως.	4	207. 223. 259. 255. 271. 287. 303	
		349. 355. 354. 368. 385. 400. 445	

Δ'. ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Ο βασιλεύς της Δαχλομέης	Σελ.	8
Η Δελχί.	X	22
Όδόντα αντί όδόντος.		24
Περί Άθιγγάνων.		40
Οι Τουαρογαίοι.		70
Περί Φράγκ.Μασσόνων.		89
Οι θησαυροί της Ρωσίας.		122
Ίβάν ό Τρομερός.		157
Η νεκρόπολις της Ρώμης.		169
Σκιαγραφία Εββίικου του Γ'.		184
Η νήσος Μαδαγασκάρη.		499
Βατίλειον του Σιάμ.		217
Καταστροφή του Ισπανικού στόλου έν έτει 1688.		265
Περιήγησις εις την αρχαίαν πόλιν της Παμφυλίας Πέρην.		541
Άπρίλιος και Μάιος.		578
Η έπαυλις του Άδριανού.		410

Ε'. ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ.

Τό τέιον.	Σελ.	20
Οι Ιατροί έν Κίνα.		56
Κινεζικόν θέατρον.		155
Οι γάμοι έν Τουρκία.		155
Περί δυτών.		498
Έθιμοταξία.		202
Περί του κατά καιρούς, κατά κλίματα και έθιμα των διαφόρων έθνών γάμου.		214
Τά μυστήρια.		227
Περιγραφή του θεάτρου κατά τον ΙΘ' αιώνα.		217
Τά περιεργα της Μεγάλης έδδεμαδος.		526

ΣΤ'. ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Φυμοσοφία Ιππου.	Σελ.	55
Ο λογχιότης Βόας της Μαρτινίκης.		57
Νήσοι κοραλλίων.		75
Άρχιμήδης.		401
Κοραλλίων άλιεία.		419
Ο ποιητής Ξενοφών Ραφόπουλος.		419
Ραφαήλ.		251
Ο Έρωδιός.		254
Σατωβριάνδος.		545
Άνθέων γάμοι.		594
Μολιέρος.		408

Ζ'. ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Τά υποδήματα του Έμπούλ Κασίμ.	Σελ.	40
Ο δικαιοκρίτης Καδής.		20

Ο τερατολόγος Έββίικος Χάβλεν.	25
Ο φρόνιμος Καλλίφης.	36
Ο εύπιστος Άσσύριος.	53
Οι τρεις υιοί οικογενείας.	69
Ο καθ' υπερβολήν ιδιότροπος πλούσιος.	88
Ο φιλυπνος Μοναχός.	100
Τό άγγίλιον παιδίον.	157
Άστεία συζήτησις.	171
Τό Κινεζικόν πλοϊον.	255
Σι.τζογά, Νασρ.έδδίν Χότζας και Μπε. κρή Μουσταφάς.	279
Ο κύων της Βανδιάρδας.	529
Ποικίλα, Άνέκδοτα και Άστεία.	15. 29
45. 77. 95. 109. 141. 157. 175. 205. 222	
237. 269. 285. 501. 555. 549. 565. 597. 415	

Η'. ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Σαρδώνιος γέλως. — Ηθικά παραγγέλματα κατ' αλφάβητον. — Όνόματα Σουλτάνων. — Νά σέ βράσω!	Σελ.	42
Άνατολή και Δύσις. — Πίος Θ' κρινόμενος. — Τά περιεργα του αριθμού 5. — Δέκα άκανθαι εις έν άνθος.	Σελ.	27
Πένθος. — Ειδωλοβιομηχανία Άγγλων. — Τό τρισυπόστατον της Θεότητος. — Η ηλικία των Εύρωπαίων. — Άρμενικά φύλλα.	Σελ.	45
Γαλλίδες και Γερμανίδες. — Άντίδοτον κατά άντιπαθείας. — Δαρείου στρατήγημα. — Τά περιεργα του αριθμ. 7. — Σύμβολα και παράδοξα.	59	
Κενοδοξία των μεγάλων άνδρων. — Κατάλογος Σουλτάνων. — Πράγματα δυσεύρετα παρ' άνθρώπων.	Σελ.	76
Ότι όλοι δέν πρέπει νά ειμεθα σοφοί. — Τό δαιον. — Μικροβιότης των αρχαίων. — Αί περιεργότεραι στατιστικά. — Σκευή άγιος Σοφίας.	91	
Αί γυναίκες αποκλειόμεναι των αρχαίων θεάτρων. — Προτιμήσεις. — Άλεκτρονονομαχία. — Άρίτεϊς συγγραφέων περι γυναικών. — Ο αριθμ. 49.	Σελ.	407
Ίδιότροπία μουσικών τινων. — Η δύναμις του διπλασιασμού. — Τεράστια δένδρα. — Αί γυναίκες.	Σελ.	125
Κοινόν τό μη δανείζειν. — Ωραιότης και φιλοπονία. — Σύμβολα και παράδοξα Άρσενίου Ουσιέ.	Σελ.	440
Η όργή. — Φραγκλίνου επιτύμβιον. — Δέματα μεγάλων τινων άνδρων.	Σελ.	136
Τό τέιον. — Μέμνησο ότι θνητός εί!	172	
Κολακεία προς τους μεγάλους. — Γνωμικά. — Περί γυναικών ό λόγος.	Σελ.	187
Έξήγησις του ηλεκτρικού τηλεγράφου. — Έν-		

δοξοι φιλάργυροι. — Άποφθέγματα περι γυναικός.	Σελ.	205
Γενναιότης και άνδρία. — Και πάλιν η γυνή. — Άποφθέγματα διαφόρων σοφών άνδρων.	221	
Άποφθέγματα διαφόρων σοφών άνδρων. — Μνημονικόν. — Και αΰθις περι γυναικών.	256	
Πολυτέλεια. — Γνωμικά Άραβικά. — Έλευθεριότης του Άλ.η.	Σελ.	252
Ο αριθμός 5. — Περιεργοι προλήψεις. — Άποφθέγματα διαφόρων σοφών άνδρων.	268	
Οι άναγνώσται. — Η μουσική επενεργούσα επί των δανειστών. — Μονομανία. — Άποφθέγματα διαφόρων σοφών άνδρων.	Σελ.	284
Δημοσιογραφική ευρυία. — Καθιρ.γκιτζεσί. — Νέον έτος παρ Άέρσαις. — Ο αριθμός 14. — Γνωμικά Φραγκλίνου. — Γνωμικόν σοφου.	299	
Παραλληλισμός γυναικών. — Φυσικόν και τεχνητόν μεγαλείον της Άμερικης. — Περιεργος ύπολογισμός. — Παράδοξοι άδυναμιαί. — Γνωμικά Σινών.	Σελ.	515
Σχέσις της έθνικης παιδείας προς την θρησκείαν. — Πολύτιμα εύτελη. — Αί ώραϊαι της Κιρκασίας. — Γιάδδες.	Σελ.	551
Υπερβολική νοημοσύνη Ιππου. — Ο μήν του μέλιτος. — Παράδειγμα αγαθότητος και επιεικειας. — Άποφθέγματα διαφόρων σοφών άνδρων.	548	
Τό Βόρειον άκρωτήριο. — Περιεργος λογαριασμός. — Ο αριθμός 7. — Λειρομανία. — Πράγματα αναγκαιούνητα τῷ δημοσιογράφῳ. — Άποφθέγματα διαφόρων σοφών άνδρων.	565	
Τρία πράγματα. — Τέσσαρα πράγματα. — Πέντε πράγματα. — Άποφθέγματα διαφόρων σοφών άνδρων.	Σελ.	580
Επιγραφή άγάλματος. — Άλλά. . . — Βίβλος του Άλμαγέστου. — Γνωμικά.	Σελ.	595
Εορτή των θυσιών παρ Όθωμανοίς. — Επιθαλάμιον. — Τό δυσεξήγητιστον της αληθείας. — Φύσις και τέχνη. — Γνωμικά Σοφών.	412	

Θ'. ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ.

Καθαρισμός του υπό έλαιου κηλιθωθέντος χαρτου. — Καθαρισμός του μαύρου βελούδου. — Μέθοδος, δι' ης καθαρίζονται οι χρυσωμένοι όρει χαλκοι. — Καθαρισμός των εκ μαύρου τριχάπτου πέπλων (βέλων εκ δαντέλλας). — Τρόπος δι' ου αφαιρείται από τους μύκητας (μαντάρια) η φαρμακερά αυτών ιδιότης. — Καθαρισμός των άργυρών σκευών. — Ζύμη εξ άμυγδάλων, κατάλληλος προς λεύκανσιν των χειρών και ίασις των βαγάδων του δέρματος. — Διατήρησις του βουτύρου. — Άλοιφή δια την κόμη. — Λιθόκολλα δια πών ειδος πηλίνων άγγείων.	Σελ.	61
--	------	----

Πώς νά έρεθίζη τις τάς νεναρκιωμένας βδέλλας. — Κατασκευή ξυνογάλακτος (γιαγουργιου). — Ίδωρ προς λειανσιν της κόμης. — Τρόπος προφυλάξεως από την εύρωτίασιν (μουχλαν). — Καθαρισμός των φανών των λύχνων.	Σελ.	123
Τρόπος του αναζωογονείν τά μεμαραμμένα άνθη. — Οικονομική λυχνία της νυκτός. — Καθαρισμός των τριχάπτων (δαντέλλων) και ταινιών. — Μέσον, δι' ου διατηρείται ό άρτος πρόσφατος και χωρίς εύρωτίασιν. — Θεραπεία των χειμέθλων (ξεπαγιασμάτων). — Θεραπεία των υπό λυσωδών κυνών δακνομένων. — Πώς νά πλύνωμεν έδρωμένον βούχον.	189	
Καθαρισμός των μεταξωτών. — Άντίδοτον καθησυχαστικόν των πόνων των σεσηπότων οδόντων. — Καθαρισμός των υάλων. — Καθαρισμός των χρυσών κοσμημάτων η σκευών. — Περί προφυλάξεως των σιτηρών από των ποντικών. — Άσπράδιον, τό λεγόμενον παρθενικόν γάλα. — Κατασκευή της ζύμης, της λεγομένης Κόλδ. Κραίμ.	253	
Βοηθήματα προς τους πάσχοντας εξ έπιληψίας η σεληνιασμού. — Καθαρισμός των εκ λίπους κηλιδων. — Βοηθήματα προς σωτηρίαν των άποπνιγομένων.	517	
Άλοιφή προς διατήρησιν των τριχών της κεφαλής. — Λιθόκολλα προς διόρθωσιν των φαρφουριών και της πορσελάνης. — Θεραπεία των άσθματικών. — Δοκιμή των δηλητηριωδών μυκήτων. — Βοηθήματα εις τους προσβληθέντα υπό άποπληξίας.	581	

Ι'. ΜΥΘΟΙ ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΕΝΟΙ.

Μύθος Α'.	Η Κυνοφιλία.	Σελ.	45
Μύθος Β'.	Ίππος και Όνος.		29
Μύθος Γ'.	Τιμή, Φωτιά και Νερόν.		45
Μύθος Δ'.	Άετός και Κοϋρκος.		61
Μύθος Ε'.	Σμαριδάκι και Ψαράς.		77
Μύθος ΣΤ'.	Άετός και Άράχνη.		95
Μύθος Ζ'.	Κόρξ και Άλώπηξ.		109
Μύθος Η'.	Όφις και ρινίον.		125
Μύθος Θ'.	Άγελάδα, Αιγίδα και Προβατίνα, συντροφεύσασται με Λέοντα.		141
Μύθος Ι'.	Τό διακκίον του Αισώπου.		157
Μύθος ΙΑ'.	Λύκος και Άρνίον.		175
Μύθος ΙΒ'.	Ο Μύθος και η Άλήθεια.		189
Μύθος ΙΓ'.	Λύκος και Γερανός.		205
Μύθος ΙΔ'.	Τύχη και Παιδίον.		222
Μύθος ΙΕ'.	Ο Έλέφας, οι Λύκοι και τά Ηρόβατα.		237
Μύθος ΙΣΤ'.	Ο άνόητος Ψαράς.		255

Μῦθος ΙΖ'.	Ἡ φρόνιμος Τριανδρεία.	269
Μῦθος ΙΗ'.	Μέθυσος καὶ ἡ γυνὴ του.	285
Μῦθος ΙΘ'.	Ἡ διὰ πρίονος συζυγία, ἢ τὸ δένδρον τῆς ἀγάπης.	301
Μῦθος Κ'.	Οἱ Βάτραχοι.	317
Μῦθος ΚΑ'.	Ὁ Ζίζικας.	355
Μῦθος ΚΒ'.	Ὅνος καὶ Κύριοί του.	349
Μῦθος ΚΓ'.	Οἱ δύο Βάτραχοι.	365
Μῦθος ΚΔ'.	Κόραξ καὶ Ἀλώπηξ.	381
Μῦθος ΚΕ'.	Ἀλώπηξ καὶ Ἀκανθόχοιρος.	397
Μῦθος ΚΣΤ'.	Λύκος καὶ Ἀλώπηξ.	415

ΙΑ' ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

Αἰνίγματα 1 καὶ 2	Σελ. 78.	Λύσις —	45
Αἰνίγμα 3	94.	Λύσις	145
Αἰνίγμα 4	142.	Λύσις	175
Αἰνίγματα 5 6 7 8 καὶ 9	174.	Λύσις	207
Αἰνίγμα 10	206.	Λύσις	259
Αἰνίγματα 11 12 καὶ 13	258.	Λύσις	271
Αἰνίγμα 14	271.	Λύσις	505
Αἰνίγμα 15	303.	Λύσις	567
Αἰνίγμα 16	367.	Λύσις	399
Αἰνίγμα 17	599.	Λύσις	415
Αἰνίγματα 18 19 καὶ 20.			414

ΙΒ' ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ἡ φλογέρα.	Σελ. 14
Εἰς ἓν ἄστρον.	30
Ὁδὴ εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου Ἀβδούλ - Ἀζίζ - Χάν.	46
Ἡ ὄρφανή.	62
Ἀπελπισία. — Λογοπαίγνια ἑνστιχά.	73
Ἐρως.	11
Ἡ φιλόστοργος μήτηρ. — Μυρολόγι εἰς Ἀγγελουδοί.	111
Εἰδύλλιον.	126
Κόρη ἀρματωλός. — Ὁ Κυνηγός.	142
Εἰς πλοῖον καθελκυθῆν εἰς τὴν θάλασσαν.	159
Λογοπαίγνια ἑνστιχά.	174
Τί κλαίεις;	190
Τῷ φίλῳ Κ. Ἰ. Μ. Ῥαπτάρχη ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει. — Ναυτικὸν ἄσμάτιον.	206
Τὸ στερέωμα.	225
Ἀσμάτιον. — Λογοπαίγνια ἑνστιχά.	233
Λυρικά τεμάχια ἐκ τῶν τοῦ Π. Σούτσου.	254
Ὁ καθαριστής.	271
Ἡ ζωοδόχος Πηγὴ.	287
Ἡ γυνή. — Ἡ βαρκοῦλα.	305
Εἰδύλλιον. 519. 555. 551. 567.	385
Ἡ παντεχνία τοῦ ἀνθρώπου.	399
Λογοπαίγνια ἑνστιχά.	414

